

ДРУГИЯТ НАШ ВЪЗМОЖЕН ЖИВОТ

/ ОТ СРЯДА ДО НЕДЕЛЯ /

I. СРЯДА

“Сърцето ми прилича на градините
на София - отдавна изоставени
от скитници, мечтатели и влюбени...
Умираще - засипано - сърцето ми “

ХРИСТО ФОТЕВ

Един последен, прибиращ се към депо то трамвай цепи януарската мъглявина, звънти по опънатите като нерви релси.

Малко преди да завие към депо то, ватманката усеща нечие присъствие в празния тъмен вагон. Тя удря спирачките и вижда един задрямал мъж в края на вагона - бежовото му яке едва се различава в полумрака.

ВАТМАНКАТА

ОСВОБОДЕТЕ ТРАМВАЯ! ТРАМВАЯТ Е ЗА ДЕПО!

Оня, разбира се, не я чува. Тя е свикнала да не я чуват - случва се почти при всяка нощна смяна. Затова тя взима решително лоста и прекосява трамвая.

Силуетът ѝ е почти момичешки - с дънките, якето, съвсем късата коса. Лицето ѝ се мярва като бледа маска в неоновите отблясъци, мярват се и огромните ѝ светли очи. Движенията ѝ са почти механични и само много внимателен човек би могъл да съзре умората зад тази енергичност.

ВАТМАНКАТА

/ дрезгаво разтърсва заспалия /

СТИГА ТОЛКОВА! ДА НЕ ВИКАМ ЧЕНГЕТО!

Човекът се размърдва в полумрака и отлепва с мъка прошарената си глава от седалката.
пътникът

КЪДЕ СЪМ? НЕ ЗНАМ КОГА СЪМ ЗАСПАЛ. ИЗВИНЕТЕ...

Тъмните му болезнени очи се спират върху нея, погледът му става все по-изумен.

Тя рязко се дръпва в сянката, сякаш иска да избяга от този внезапен човек, да го прогони заедно с неканената пролука в паметта.

ВАТМАНКАТА

ВЕДНАГА! СЛИЗАЙ!

Тя тръгва към кабинката си - с обтегнато, заключено лице.

Той моментално я последва - неустойчив, залитащ.

пътникът

ИЗВИНЕТЕ, ВИЕ... МОЖЕ БИ ГРЕША, НО ИСКАМ ДА ВИ ПОПИТАМ...

Само че тя не иска. Умората ѝ изригва изведнъж, може би не само умората... И в момента, когато той се обляга на предната врата, тя натиска копчето и вратата се отваря. Повече не е нужно. Той просто излита в тъмното. Добре, че е кестенът да го подпре.

Трамваят профучава със свистене край него.

Тя излиза от депото заедно с другите ватмани от нощната смяна, носи и в двете си ръце по една торба - с портокали и картофи.

От сянката на кестена се отделя падналият от трамвая мъж.

мъжът

ЛЮБА!

Такова вълнение има в този глас, че краткото име прозвучава като заклинателен знак, като магичното, останало в детството "Сезам, отвори се!"

Тя забавя крачка, но не спира веднага. Напрежението се сгъстява в изопнатите ѝ рамене.

Затова пък колегите ѝ се оживяват, всеки се чувства длъжен да ѝ посочи непознатия мъж до кестена.

мъжът

ЛЮБА!

Тя спира, отделя се от групата.

ЛЮБА

ЗДРАВЕЙ, ЛЪЧЕЗАРЕ.

ЛЪЧЕЗАР

/невярващо/

ЛЮБА... ТИ... ТУК?

ЛЮБА

А ТИ...ТУК? КАЗАХА МИ, ЧЕ СИ В АМЕРИКА.

ЛЪЧЕЗАР

ДА, ТАМ СЪМ... ЗАСЕГА...НО БАЩА МИ ПОЧИНА И...

ЛЮБА.

МОИТЕ СЪБОЛЕЗНОВАНИЯ.

ЛЪЧЕЗАР.

НЕ...НЕВЕРОЯТНО! СЛЕД ДВАЙСЕТ И ПЕТ ГОДИНИ!

ЛЮБА

/поправя го насмешливо-горчиво/ .

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ.

Отгоре по булеварда се задава служебният трамвай.

ГЛАС НА ВАТМАН

ПЕРСОНАЛНАТА, ЛЮБИЦЕ!

ЛЮБА

/тихо и категорично/.

ОСТАНИ СЪС ЗДРАВЕ, ЛЪЧЕЗАРЕ.

Преди Лъчезар да реагира, тя се затичва и се мята на “персоналната”.

В единствения вагон е тъмно, повечето от пътниците дремят по седалките. Люба се тръсва до колежката и бърза да затвори очи - няма сили за ничие любопитство.

ПЕШОВИЯТ ГЛАС.

*О, КОЛЕГА, МАЙ СИ СБЪРКАЛ ВЛАКЧЕТО! И АЗ ВЕДНЪЖ ТАКА -
НА ДЕСЕТИНА РАКИЙКИ, ВМЕСТО НА ВАКАРЕЛ, СЛЯЗОХ НА
АЙТОС!*

ГЛАСЪТ НА ЛЪЧЕЗАР

НЕ СЪМ СБЪРКАЛ, КАЧИХ СЕ ЗАРАДИ ЛЮБА ДАЛЧЕВА.

ПЕШО

*Е ПА НЕ ТИ ЛИ ОТРЕЗАХА КВИТАНЦИЯТА? НИЩО ДЕ, ЩЕ
ПУСНЕМ С ТЕБ ЕДНО ТОТО - АЗ СЪМ ПЕШО - ВИКАТ МИ
ШЕСТИЦАТА!*

Люба отваря очи и вижда пред себе си Лъчезар. Той стои пред нея и изглежда съвсем изтрезнял. Двете млади ватманки от предната седалка вече са се обърнали, гледат го с нескривано любопитство и явно одобрение - дори в късния час той носи магнетизма на други географски ширини. И Люба го вижда като че през техните очи - висок, хубав мъж, е - понаедрял, попрошарен, но запазил характерната пластика и небрежната елегантност на момчетата от края на шейсетте години.

ЛЪЧЕЗАР

НЕ МОЖЕХ ДА НЕ СЕ КАЧА.

ЛЮБА

/много уморено/.

КАКВО ИСКАШ?

ЛЪЧЕЗАР.

ДА СЕ ВИДИМ.

ЛЮБА

КАКВО ДА СИ ГЛЕДАМЕ - НЕ Е ЛИ ЯСНО?

ЛЪЧЕЗАР

*В НЕДЕЛЯ ЗАМИНАВАМ И... ИМА ТОЛКОВА НЕЩА, ЗА КОИТО ИСКАМ ДА
ПОГОВОРИМ...*

ЛЮБА

ОТДАВНА НЯМАМ КАКВО ДА ТИ КАЖА.

ЛЪЧЕЗАР

ПРЕЗ ВСИЧКИТЕ ТЕЗИ ГОДИНИ... НЕ СЪМ ЗАБРАВИЛ...

ЛЮБА

МОЛЯ ТЕ, ИЗЛИШНО Е.

ЛЪЧЕЗАР

ИСКАМ ДА СЕДНЕМ, ДА ИЗПИЕМ ПО ЕДНО...

ЛЮБА

МАЙ НЕ МИНАВАШ С ПО ЕДНО...

ЛЪЧЕЗАР

ЗНАМ, ЧЕ ИМАШ ОСНОВАНИЕ... НО НЕКА...

ЛЮБА

НЯМА СМИСЪЛ, ЛЪЧЕЗАРЕ.

Отдавна вече се показват двете осемнайсететажни общежития на транспортните работници. Люба се изправя, вдига торбите от пода и поглежда Лъчезар с такава откровена категоричност, че той се вцепенява в полумрака.

ЛЮБА

*СЛИЗАМ, ЛЪЧЕЗАРЕ. МЕРСИ ЗА ПОКАНАТА, НО НЯМА
ДА СТАНЕ. ДОБЪР ТИ ПЪТ!*

Преди той да отреагира на думите ѝ, тя светкавично изскача през близката врата и без да се обръща, като пришпорена, се понася между неоновите отблясъци към входа на своето общежитие.

Най-страшен е листопадът. Нито дъждът, нито вятърът, нито снегът... Само хлъзгавият листопад! Тогава трамваят става неуправляем! Листата звънтят по стъклото - бакъренозлатни, зеленокафяви, пурпурни, размазват се по релсите, оставят своите черни следи, после небето лумва червено и повлича трамвая нагоре, отзад пицят децата, лостът започва бясно да се върти в ръцете ѝ и тя изкрещява!...

Съннена, по пижама, петнайсетгодишната Надя се е надвесила с русата си грива над майка си.

НАДЯ

МАМО! СЪБУДИ СЕ! МАМО!

Люба отваря очи, вижда над себе си разтревоженото лице на дъщеря си, хваща благодарно ръката ѝ.

ЛЮБА

ИЗВИНЯВАЙ.

Тя посяга към бутилката с вода на масата и едва я достига - на масата са натрупани бои, рисунки, тетрадки.

*НЯМА ОТЪРВАНЕ ОТ ТОЗИ КОШМАР... ТРЕТИ МЕСЕЦ,
ОТКАКТО СЕ РАЗМИНАХ НА КОСЪМ... МИСЛЕХ, ЧЕ
ЩЕ СПРЕ, А ТО ВЗЕ, ЧЕ ЗАЧЕСТИ...*

Докато майка ѝ говори, Надя много бързо и някак демонстративно се завива през глава, като се обръща към стената.

ИЗВИНЯВАЙ, ЧЕ ТЕ СЪБУДИХ... ТИ УТРЕ РАНО ПЪТУВАШ.

Леглата им са на ъгъл и Люба протяга ръка - да завие и погали Надя.

Момичето се отдръпва, притихва за миг, после се обръща към майка си с нескрито предизвикателство.

НАДЯ

ЗАЩО СИ ТОЛКОВА СИГУРНА, ЧЕ ЩЕ ПЪТУВАМ?

ТОЛКОВА ЛИ Е НЕОТЛОЖНО?

Люба не е очаквала тази реакция. Напреженията от деня като че я вкаменяват в някаква странна безславесност. Въздействието на това ѝ състояние върху Надя е по-силно от всякакви думи.

НАДЯ

/ изплашено, почти примирено /

КЛАСНИЯТ ОТКРИВА В ПЕТЪК ИЗЛОЖБА. ПОСЛЕ

ЕМИ НИ КАНИ НА ВИЛАТА СИ.

ЛЮБА

/успяла е да се овладее/.

*КАКТО РЕШИШ - НЕ НАМЕРИ ВРЕМЕ ЦЯЛАТА КОЛЕДНА
ВАКАНЦИЯ, СЕГА И ГРИПНАТА...КАТО ОТИДА В СЪБОТА,
ЩЕ ИМ КАЖА, ЧЕ СИ НА КУПОН - ПРИЧИНАТА Е МНОГО
УВАЖИТЕЛНА.*

НАДЯ

/ отново настръхва /.

ЗА ТЕБ, РАЗБИРА СЕ, НЕ Е!

ЛЮБА

*АКО ИМА НЯКОЙ, КОЙТО ДА НИ Е ПОМАГАЛ ПРЕЗ ВСИЧКИТЕ
ТЕЗИ ГОДИНИ, ТОВА СА ТЕ!*

НАДЯ

НЕ СЪМ ВИНОВНА АЗ, ЧЕ САМО ТЕ СА ТИ ПОМАГАЛИ!

И АЗ ИСКАМ ДА ИМАМ БАЩА, КАТО ВСИЧКИ.

Изречени така директно, думите прерязват Люба. Тя се отпуска върху възглавницата и се втренчва в олющения таван.

ЛЮБА.

*КАКВО ЗНАЧИ КАТО ВСИЧКИ...СЪЖАЛЯВАМ - ТОВА Е,
КОЕТО Е. НАДЯВАХ СЕ, ЧЕ ВЕЧЕ СИ ГОЛЯМА И РАЗБИРАШ...*

Става й зле. Претрупаната стая се люшва пред очите й - с новите пердета, с картините на Надя, с всичките й усилия да създаде уютен, макар и временен дом, на детето си.

Тя загасва нощната лампа. През процепа на пердетата в стаята влизат синкавите отблясъци. Отвън се чуват привичните шумове - пиански гласове, тропане, скърцащи врати.

НАДЯ

ДОБРЕ ДЕ, ЩЕ ЗАМИНА, ТО Е ЯСНО.

ЛЮБА

КАКТО ИСКАШ. СЕГА СПИ.

Всичко сакаш се е успокоило в бетонната кутийка с неоновите отблясъци. Надя диша равномерно на своето легло, а Люба е потънала в някакви просънници.

Изведнъж от съседната стая се чува гласът на Мими - тя плаче, вика майка си. Люба скача, намята пенюара, излиза на пръсти в коридорчето.

Да, вратата на съседната стая е открехната и Ана я няма.

Люба взима на ръце четиригодишната Мими, прегръща я нежно.

ЛЮБА

СЛЪНЧИЦЕТО НА ЛЕЛЯ, СЕГА ЩЕ НАМЕРИМ МАМА.

КАК Е НОСЛЕТО?

Тя обува чорапки на детето, облича му пуловерче.

Двете излизат в общия коридор. От кухнята се чуват гласове.

Детето се изскубва от ръцете на Люба и хуква към маминия глас.

Да, Ана е в кухнята на етажа, но освен нея на масата са Лъчезар и Пешо Шестицата, и една почти празна бутилка водка.

ЛЮБА

БРАВО! ТОВА НАДМИНА ВСИЧКИТЕ МИ ОЧАКВАНИЯ!

/обръща се към Лъчезар/

МАЛКО ЕКЗОТИКА ПРЕДИ ЗАМИНАВАНЕТО!

ЛЪЧЕЗАР

НЕ МОЖЕХ ДА ОСТАВЯ НЕЩАТА ТАКА...

ЛЮБА

/злъчно се изсмива/

НИМА?

Ана е прегърнала Мими и ѝ шепне нещо успокоително на ухото.

ПЕШО.

Е, НЕМА КАК, МИНАХМЕ ЗА ПО ЕДНО ПРЕЗ БАТ КОЛЬО.

ЛЮБА

/към Ана/

И ПАК НА ТВОЯТА ГЛАВА.

АНА

ПОЧУКАХ, НО ТИ НЕ МЕ ЧУ И РЕШИХ ДА ГИ ДОВЕДА ТУК.

ПЕШО

*ВСИЧКО КАТО ПО КНИГА - В КРАЕН СЛУЧАЙ, ЗА ДА НЕ ТЕ БУДИМ, РЕШИХМЕ ДА
ТИ НАПИШЕ ЕДНО ПИСМО.*

Пешо вдига от масата тефтер и химикалка като доказателствен материал.

ЛЪЧЕЗАР

/притеснено, към Люба/.

ТЯ СТАНА ЕДНА... ИЗВИНЕТЕ МЕ ВСИЧКИ. ИСКАХ

ДА РАЗБЕРА ДО КОЛКО СИ НА РАБОТА, ЗА ДА ТЕ

ПОКАНЯ НА ВЕЧЕРЯ - ИМАМ СРЕЩА С МИТАКА, ПРИ НАСО.

ЛЮБА

И ЗАРАДИ ЕДНА ПОКАНА - ТОЗИ ХАОС!...ВСЪЩНОСТ,

ЗАЩО ПЪК НЕ! ДОСТА Е ИНТЕРЕСНО - ТАКЪВ НЕПОДПРАВЕН

АНТРОПОЛОГИЧЕН МАТЕРИАЛ! ГОСПОДИНЪТ ОТ САН

ФРАНЦИСКО ПРИ АБОРИГЕНИТЕ!

ЛЪЧЕЗАР.

ЛЮБА, МОЛЯ ТЕ!

ЛЮБА

НЯМА МОЛЯ ТЕ! КАКВО ПРАВО ИМАШ ТИ ДА СИ ТУК, В ТОЗИ

ЧАС! ТИ ЗНАЕШ ЛИ КАКВО Е ТОВА ДА КАРАШ ПО ДВАНАЙСЕТ

ЧАСА ТРАМВАЯ, ДЕТЕТО ТИ ДА РАСТЕ В ТОЗИ СОДОМ, ДА НЕ

ВИЖДАШ ОТ УМОРА, НО ДА СТИСКАШ ЗЪБИ - ДЕН ЗА ДЕН,

ЗАЩОТО ОЩЕ ЕДИН ФАЛ И НИШКАТА СЕ КЪСА!...

Дъхът ѝ секва и тя присяда на очуканата табуретка - внезапно безпомощна.

Ана идва при нея, слага ръка на рамото ѝ. Тя е съвсем млада, няма трийсет години - такова едно чудато, за външен човек дори грозновато момиче, пълна противоположност на Люба: нисичка, топчеста, с много живи кръгли очи.

АНА

НЕ СЕ СЪРДИ. ТЕ НАИСТИНА БЯХА ВНИМАТЕЛНИ.

КАТО РАЗБРАХА, ЧЕ СПИШ, НЕ ПОИСКАХА ДА ТЕ БУДЯТ.

ЛЮБА

КАКТО И ДА Е, НЯМА ЗНАЧЕНИЕ.

АНА

ИМА ЗНАЧЕНИЕ!...

/поверително, само на Люба/

*ЛЪЧЕЗАР МИ ОБЕЩА ДА ПОТЪРСИ ПЕТЪР - ЧРЕЗ КОНСУЛСТВОТО,
ЧРЕЗ ПОЛИЦИЯТА. МОЖЕ ПЪК...*

ЛЮБА

ДОБРЕ. ТОВА ДОБРЕ.

/изправя се/

ИЗВИНЯВАЙТЕ, НО АЗ ЩЕ ВЪРВЯ.

ЛЪЧЕЗАР

/също се изправя/

ВСИЧКИ ЩЕ ВЪРВИМ. ВСЕ ПАК - МОЖЕ БИ ЩЕ НАМЕРИШ ВРЕМЕ...

В този момент пред тях изниква Надя, по пижама.

НАДЯ

/разтревожено/.

*КАКВО СТАВА, МАМО? С КОГО СЕ КАРАШ - ЧУВА СЕ
ЧАК В СТАЯТА.*

ЛЮБА

/вече по-спокойно, дори се усмихва на Надя/.

*НЕ СЕ КАРАМ... ТОЗИ ГОСПОДИН Е МОЙ СЪСТУДЕНТ,
НЕ СМЕ СЕ ВИЖДАЛИ ОТ ДОСТА ВРЕМЕ.*

Лъчезар отива до момичето и му подава ръка.

ЛЪЧЕЗАР

*ПРИЯТНО МИ Е, АЗ СЪМ ЛЪЧЕЗАР. И БЕЗ ДА МИ КАЗВА
НЯКОЙ, ЧЕ СИ ДЪЩЕРЯ НА ЛЮБА, ЩЯХ ДА ТЕ ПОЗНАЯ.*
НАДЯ

/резервирано, но с нескриван интерес/.

АЗ СЪМ НАДЯ.

Тя оправя красивата си руса грива с характерен и за двете с Люба жест.

ЛЪЧЕЗАР

*МАЙКА ТИ ИМАШЕ СЪЩИТЕ КОСИ. НАЙ-КРАСИВИТЕ
КОСИ В ЦЕЛИЯ УНИВЕРСИТЕТ.*

ЛЮБА

СТИГА ТОЛКОВА ЗА ДНЕС. ДА ВЪРВИМ, НАДЯ.

Момичето тръгва с нежелание - току-що е станало интересно.

Надя се е надвесила над леглото на майка си, съвсем готова за път - с якето и раницата на гърба.

НАДЯ

ЧАО, МАМО, АЗ ТРЪГВАМ.

Люба се стряска и невярващо гледа дъщеря си.

ЛЮБА

КАК ТАКА ТРЪГВАШ? ЗАЩО НЕ Е ЗВЪНЯЛ БУДИЛНИКА?

НАДЯ

СЪБУДИХ СЕ ПРЕДИ ДА ЗВЪННЕ, КАТО ЗА УЧИЛИЩЕ.

ПРЕНАВИЛА СЪМ ТИ ГО ЗА ДЕСЕТ - НАЛИ СИ ВТОРА СМЯНА.

ЛЮБА

НО АЗ ТРЯБВА ДА ТЕ ИЗПРАТЯ!

Тя скача от леглото, но Надя я спира.

НАДЯ

*ЗАЩО ДА ТРЯБВА - ЕЙ Я КЪДЕ Е ГАРАТА! АЗ ВЕЧЕ
СЪМ ГОЛЯМА, МАМО.*

Люба разнежено се усмихва.

ЛЮБА

ЗНАМ, ЧЕ ЩЕ СЕ СПРАВИШ И САМА, НО ИСКАМ ДА

ТЕ ИЗПРАТЯ.

НАДЯ

/категорично, с интонацията на майка си/.

АЗ ПЪК ИСКАМ ДА ПОСПИШ, ВИЖДАМ КОЛКО СИ ИЗМОРЕНА.

ЛЮБА

СЛЕД ТЕЗИ ДУМИ ВЕЧЕ НЕ СЪМ. ВЗЕ ЛИ ВСИЧКО?

НАДЯ

ВСИЧКО - И ПОРТОКАЛИТЕ, И КАШКАВАЛА, И ЛЕКАРСТВАТА.

ЛЮБА

АЗ ЩЕ ДОЙДА В ПЕТЪК С КЪСНИЯ ВЛАК, ЩЕ СЕ ВЪРНЕМ

В НЕДЕЛЯ СУТРИНТА.

НАДЯ

НЕ МЕ ВКЛЮЧВАЙ В ТВОИТЕ ПЛАНОВЕ. ЧАО, ЗАКЪСНЯВАМ!

И тя изхвърчава от стаята. Люба замислено гледа след нея.

Над София прехвърчат редки снежинки - внезапно се е застудило. Вятърът е пронизващ и хората на спирката са се сгушили в палтата си, нетърпеливо оглеждайки се за трамвая. Ортачката ѝ е застанала малко по-отстрани. Люба спира трамвая и жената се качва в кабинката, за да поеме нощната смяна. Разменят си дежурните думи и Люба слиза - свършил е още един работен ден.

В мига, в който трамваят потегля, пред нея изниква Лъчезар.

ЛЪЧЕЗАР

ЕТО МЕ И МЕН. ДОБЪР ВЕЧЕР.

ЛЮБА

/насмешливо/.

ДА ТИ СЕ НЕ НАДЯВА ЧОВЕК...ДОБЪР ВЕЧЕР.

ЛЪЧЕЗАР

/и той насмешливо изиграва галантен поклон/.

ИМА ЛИ НУЖДА ДА ПОВТАРЯМ ПОКАНАТА СИ, ГОСПОЖО?

ЛЮБА

/дръпва се зад невидимата си стена/.

НЯМА СМИСЪЛ ОТ ТАКИВА СРЕЩИ, ЛЪЧЕЗАРЕ.

НЕ СЪМ ПО ТРОГАТЕЛНИТЕ АМЕРИКАНСКИ СЮЖЕТИ.

ЛЪЧЕЗАР

ЗА МЕН НАИСТИНА Е МНОГО ВАЖНО... ТОЛКОВА

ПЪТИ СЪМ СЕ ВРЪЩАЛ ПРЕЗ ГОДИНИТЕ...

ЛЮБА

ЩЕ ВЗЕМЕШ ДА МЕ РАЗПЛАЧЕШ!

ЛЪЧЕЗАР

/засмива се /.

ИМА ВРЕМЕ - НЕКА ПЪРВО ДА ИЗПИЕМ ПО ЕДНО ПРИ НАСО.

МИТАКА ГО ОСТАВИХ НА ТРЕТАТА ВОДКА. И ДВАМАТА ТЕ

ЧАКАТ С НЕТЪРПЕНИЕ.

ЛЮБА

/ сега и тя се засмива/.

Е, ЩОМ И НАСО, И МИТАКА ЧАКАТ, ИМАМ ЛИ ИЗБОР.

Кръчмата на Насо е на приземния етаж на една стара къща близо до пазара.

Самият Насо ги посреща на вратата, под класическия надпис “НЕ ГОРЮЙ!”. Зад неизменните очила на философа светва радостна усмивка.

НАСО

/прегръща Люба/.

ЛЪЧО ОТ АМЕРИКА ЛИ ТРЯБВАШЕ ДА ДОЙДЕ, ЗА ДА

СЕ НАКАНИШ. НАЛИ МИ ОБЕЩА ТОГАВА В ТРАМВАЯ...

ЛЮБА

НЕ СЕ СЪРДИ, НЕ УСПЯВЯМ...

НАСО

/строго/.

ИЗОБЩО НЕ СИ ИЗВИНЕНА.

/обръща се към Лъчо/

АКАДЕМИЧНОТО ТЯЛО СЪВСЕМ СЕ ИЗНЕРВИ. НЕ ЗНАМ

КАКВО ТОЛКОВА СТЕ ГОВОРИЛИ, НО ВЕЧЕ СМЕ НА

ПЕТАТА. ПРИ ТОВА ЖЕНА МУ ЗВЪНИ НА ПОЖАР, А ТОЙ -

ЛЮБА, ТА ЛЮБА!

Насо ги превежда през задименото пространство към ъгловата маса, където разчувства, потънал в спомени, ги чака самият Митак - небезизвестният из филологическите среди доцент Маринов - едър, почти оплешивял мъж, по бяла риза, с разтегната вратовръзка; сакото му е метнато небрежно върху съседния стол, върху куфарчето.

Той се надига спонтанно и леко залитащ, прегръща Люба.

МИТАКА

ЕТО Я, ЕТО Я И НЕЯ - САМАТА ЛЮБА ДАЛЧЕВА!

И ТОВА АКО НЕ Е ПОДАРЪК ЗА ТОЗИ ШИБАН ДЕН!

ЛЮБА.

ЗДРАВЕЙ, МИТАК.

МИТАКА

/гласът му е басов, стряскащо мощен/.

ЛЮБА КАТО ЛЮБОВ, ДАЛЧЕВА КАТО ДАЛЕЧИНА...

МОМИЧЕТО ОТ КОСА И ЧУВСТВО...КЪДЕ СА ТИ

КОСИТЕ БЕ, МОМИЧЕ?

Люба многозначително разперва ръце: какво да се прави - живот!

Междувременно всички сядат на масата, където ги чакат каничките с виното, водката, салатите, сиренето и пъстърмата.

Лъчезар премества приборите и чашата пред Люба. Разлива по чашите.

НАСО

ТОВА МИ Е, ЛЮБКЕ, КРЪЧМЕТО - ВИНАГИ СИ ДОБРЕ ДОШЛА.

ЛЪЧЕЗАР.

НАЗДРАВЕ! ЗА СРЕЩАТА! ЗА ТОВА, ЧЕ ВИ ИМА!

ДА ЗНАЕТЕ САМО КАК МИ ЛИПСВА ТАМ ВСИЧКО ТОВА...

МИТАКА

/раздразнено/

ДА ТИ ИМАМ ПРОБЛЕМИТЕ! ЦОМ ТОЛКОВА ТИ ЛИПСВАМЕ...

НЕ МИ СЕ ДРЪЖ КАТО МОМА АМЕРИКАНКА, РЕШАВАЙ! СЕГА МИ

ДАЙ ВЪЗМОЖНОСТ ДА СЕ ПОРАДВАМ НА ЛЮБА, ЗАЩОТО

ГОСПОЖА МАРИНОВА И КУМОВЕТЕ ВЕЧЕ ЦЯЛ ЧАС МЕ

ЧАКАТ! НАЗДРАВЕ - ЗА ЛЮБА!

Люба изведнъж усеща, че се отпуска и се сгрява - дали от виното, дали от топлината на камината или от цялото това внимание...

ЛЮБА

НАЗДРАВЕ! ЗА ВАС, МОМЧЕТА!

Извикват Насо на бара и той ги напуска с ръка на сърцето.

НАСО

*РАЗНОВИДНОСТ НА КАТЕГОРИЧНИЯ ИМПЕРАТИВ -
ПОРЕДНИЯ АПЕРИТИВ!*

Изречена така, сентенцията стряска Люба и Лъчезар, но не и Митака.

МИТАКА

*НЕ ГО МИСЛЕТЕ Вие НАСО - ДА НАПРАВИШ КРЪЧМА
НА ПРИЯТЕЛИТЕ - ТОВА СИ Е БАШ ИЗБОР НА ФИЛОСОФ!
ТИ ОБАЧЕ, ЛЮБЧЕ, ТАКА И НЕ МИ ОТГОВОРИ НА ВЪПРОСА -
КЪДЕ СА ТИ КОСИТЕ!...ЗА ЧУВСТВАТА НЕ ПИТАМ, НО
ЗА КОСИТЕ...*

ЛЪЧЕЗАР

ДЪЩЕРЯ Й ИМА СЪЩИТЕ КОСИ!

МИТАКА

/ раздразнено, към Лъчезар/.

*ПИТАМ ЛЮБА, НЕ ТЕБЕ! КОСИТЕ НА ЛЮБА СА СИ НЕЙНИ!
И КОГАТО ГИ Е ОТРЯЗАЛА, ТЯ Е ИСКАЛА ДА ОТРЕЖЕ ВСИЧКИ
НАС, НАЙ-ВЕЧЕ ТЕБЕ, ГОСПОДИНЕ! СТИХОТВОРЕНИЕТО ТИ
БЕШЕ СТРАХОТНО, ЛЮБЧЕ, ЕДНО ОТ НАЙ-ХУБАВИТЕ В
КНИЖКАТА. ХЕМ МУ СЕ ЗАРАДВАХ, ХЕМ МЕ ЗАБОЛЯ И РЕШИХ,
ЧЕ КАТО ТЕ ВИДЯ...*

ЛЮБА

СТАРИ РАБОТИ, НЕДЕЙ.

МИТАКА

*НЯМА НЕДЕЙ! ДА НЕ ЗАБРАВЯМЕ - ЩОМ СТАНА ВЪПРОС ЗА
ДЪЩЕРЯ, ЧЕ ДРУГО РОДСТВО ИМА МЕЖДУ НАС И ТО Е...
ПОСЛЕДНА ПО РОЖДЕНИЕ, НО ПЪРВА ВЪВ СЪРЦЕТО БАЦИНО,
КАКВО ЩЕ КАЖЕШ ЗА КОСИТЕ СИ, КОРДЕЛИЙО...*

Никой не е очаквал този обрат към Шекспировата драматургия и към студентския им

драмсъстав.Може би дори и самият Митак - някъде в годините са се загубили и думите на Лир.

Люба обаче неочаквано бързо влиза в ролята на третата дъщеря на краля.Тя се изправя, отива до Митака, коленичи.

ЛЮБА

*ТАКА Е , ТАТКО...ОСТАНАХ БЕЗ КОСИ, ОСТАНАХ И
БЕЗ ДУМИ. ГОРКАТА АЗ...НЕ МОГА ДА ИЗДИГНА СЪРЦЕ
ДО УСТНИ! ОБИЧАХ ВИ - ДЪЛГЪТ МИ КАКТО ИСКА - НЕ
ПОВЕЧЕ И НЕ ПО-МАЛКО...*

Зад гърба ѝ се чуват ръкопляскания - Насо се е върнал на масата. Митака се е просълзил, ръката му трепери - от ролята ли, от изпитата водка ли или от докосването до нещо далечно и истинско...Лъчезар е притихнал - странно напрегнат и уязвим.

Люба с неподозирана лекота се изправя, приема овациите.

Насо се чувства задължен да даде някакво обяснение на любопитните.

НАСО.

*МЕСЕЦ МАЙ, 75-ТА.ОТ 19 ЧАСА В СТУДЕНТСКИЯ ДОМ -
ВАРИАЦИИ НА ТЕМА “ КРАЛ ЛИР” ИЛИ “ ПРЕЗ БУРЯТА” .
В РОЛЯТА НА КРАЛЯ - МИТКО МАРИНОВ, КОРДЕЛИЯ -
ЛЮБА ДАЛЧЕВА, ШУТА - ЛЪЧО ДЕНЕВ, А МОЯ МИЛОСТ -
ОЛБАНСКИЯТ КНЯЗ ИЛИ РАЗОЧАРОВАНИЯТ СЪПРУГ НА
ЗЛАТА ГОНЕРИЛ... ЕЙ, БОГУ, НИЩО НЕ ПОМНЯ ОТ ТОЯ
СЪПРУГ!*

ЛЪЧЕЗАР

*И АЗ ПОЧТИ НИЩО ОТ ШУТА. ЗАТОВА ПЪК ПОМНЯ
ОТКЪСИ ОТ МОНОЛОЗИТЕ НА ЛИР. КАК БЕШЕ: ПО-СИЛНО,
ВИХРИ! ДУХАЙТЕ, ДОДЕТО СЕ ПРЪСНАТ БУЗИТЕ ВИ...*

МИТАКА

/ възторжено/.

*БРАВО, ШУТЕ!... ОТПРИЩИ ПАМЕТТА НА СТАРИЯ...
ИЗ РЪКАВ, НЕБЕСНИ ВОДОСТОЦИ И ВЪРТОПИ,
ЗАЛЕЙТЕ ВСИЧКО, ВСИЧКО ДО ПЕТЛИТЕ
НА НАЙ-ВИСОКАТА КАМБАНАРИЯ!
ВИЙ, БЪРЗИ КАТО МИСЪЛТА, СВЕТКАВИЦИ...*

В импровизациите на паметта им в този момент се връзва келнерката - госпожа Маринова пак търси съпруга си. Насо поема удара от слушалката - казва, че приятелят му току-що е тръгнал.

МИТАКА

/извинително, към Люба/.

*СЪЖАЛЯВАМ, ВЕЧЕ ЩЕ ПОТЕГЛЯМ. ТЕЛЕФОНА, МЕЖДУ
ДРУГОТО, МИ Е СЪЩИЯ. МОЖЕШЕ ДА СЕ ОБАДИШ, ДА НЕ
СТИГАШ ДО ТРАМВАИТЕ. МАКАР ЧЕ..../към Лъчо/ ТЯ СИ Е
ДИМИТРОВГРАДСКО ЧЕДО. НИЕ С ТЕБ СЕ ЗАКАЧИХМЕ ПО
КАТЕДРИТЕ, А ТЯ - ПО РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ, ХВАНА РОДОПИТЕ!...
/пак към Люба/ НЯКЪДЕ ТАМ ТИ ИЗГУБИХ ДИРИТЕ, А СЛЕД
КАТО ТИ ИЗЛЕЗЕ ПЪРВАТА КНИЖКА, СЪВСЕМ ТЕ ЗАГУБИХ...*

ЛЮБА

*ДРУГА НЯМА. ПЪРВАТА И ЕДИНСТВЕНАТА. СТАРИ РАБОТИ,
МИТАК, СУЕТА...ДА НЕ РОВИМ.*

МИТАКА

*НА МЕН ТОВА МИ Е РАБОТАТА - ДА РОВЯ. ТИ ИЗОБЩО
ЗНАЕШ ЛИ, ЧЕ ПРЕПОДАВАМ НОВА БЪЛГАРСКА ЛИТЕРАТУРА?
МОЖЕ И ДА НЕ ЗНАЕШ. А СТИХОВЕТЕ ТИ БЯХА БИСЕРНИ, НЯКОЙ ТЕ БЕ СРАВНИЛ
С БАГРЯНА, А ТИ ВЗЕ, ЧЕ СЕ ПОКРИ...*

ЛЮБА

ТОЛКОВА МИ БИЛИ СИЛИТЕ.

МИТАКА

*ЗАТОВА ИМА ПРИЯТЕЛИ. ПО ЕДНО ВРЕМЕ БЯХ В МИНИСТЕРСТВОТО - И АЗ ДАДОХ
ДАН НА ПОЛИТИКАТА, -
ВСЕ ЕДНО УЧИТЕЛСКО МЯСТО ЩЯХМЕ ДА ТИ НАМЕРИМ.*

ЛЮБА

*НЕ СЪМ ПО ТИЯ ОБАЖДЕНИЯ. А УЧИТЕЛСКО МЯСТО
СИ ИМАХ И В СМОЛЯН, НО ДЕТЕТО МИ СЕ РОДИ И
ТРЯБВАШЕ ДА СЕ ЖИВЕЕ. НЕ СТАВА С УЧИТЕЛСКА
ЗАПЛАТА, НЕ ЗНАМ ДАЛИ ЗНАЕШ.*

МИТАКА

ИСКАШ ДА КАЖЕШ, ЧЕ СТАВА С ВАТМАНСКА?

ЛЮБА

ПО- СТАВА, КАКТО ВИЖДАШ - ЖИВЕЕМ.

МИТАКА

*НЕ ВИЖДАМ НИЩО РАДОСТНО. ДА СИ В СОФИЯ И ДА
МЪЛЧИШ, НИКАКВА ДА ТЕ НЯМА. СУЛЪО И ПУЛЪО ДА
СЕ ПЕЧАТАТ, А ТЕБЕ ДА ТЕ НЯМА!...ДА НЕ БИ, ОТКАКТО
СИ ПОДКАРАЛА ТРАМВАЯ, ДА СИ ЗАБРАВИЛА И ДА ПИШЕШ!...*

НАСО.

ТАКСИТО ТИ ДОЙДЕ, КОПЕЛЕ, СТИГА ТИ ЗА ДНЕСКА.

Митака облича сакото, затяга вратовръзката.

МИТАКА

/ към Лъчезар/.

РАЗБРАХМЕ СЕ - ПОНЕ ТРИ ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА СПЕЦКУРСОВЕ...

ЛЪЧЕЗАР.

ВЕДНАГА ЩЕ ПРАТЯ, БЛАГОДАРЯ ТИ.

МИТАКА

/ с ръка на сърцето/.

ПРОЩАВАЙТЕ, ДЪЛГЪТ ГО ИСКА, НЕ СЪРЦЕТО!

И напуска в люлеещ се Шекспиров ритъм ъгловата маса на приятелите.

По-късно същата вечер, на същата маса. Само двамата са. Насо деликатно снове край тях.

В момента е на бара и сменя касетата - този път ги поздравява с Рей Чарлз.

Люба обаче отново се е отдръпнала в себе си и тези трогателни жестове като че ли още повече я напрягат. Тя, разбира се, старателно се бори с пържолата, но няма и следа от предишното ѝ преображение.

Лъчезар също така старателно кавалерства, долива чашите, говори някакви общи неща за живота в Америка: за умопомрачителните магистрали и мостовете, за парковете и малкото трамвайче в Сан Франциско...Говори и става все по-притеснен, защото Люба си остава все така далечна и все така затворена зад невидимата си стена. Въпреки това той не спира, продължава...

ЛЪЧЕЗАР

СТЕНФОРД Е ПРОСТО ДРУГО ПРОСТРАНСТВО.

*В НАЧАЛОТО НЕ МОЖЕХ ДА ПОВЯРВАМ, ЧЕ ТОВА
СЕ СЛУЧВА НА МЕН, ЧЕ СА МЕ ВЗЕЛИ НА РАБОТА В
ТАКЪВ УНИВЕРСИТЕТ... ТО НЕ Е ГРАД КАТО ГРАД, ТО
Е ЕДИН ГОЛЯМ УНИВЕРСИТЕТСКИ ПАРК...*

Той говори, а Люба изведнъж премрежва очи и клюмва, почти изпуска вилицата.
ЛЮБА

/стреснато, почти изплашено/

*ИЗВИНЯВАЙ, СТРАШНО СЪМ ИЗМОРЕНА. ТОЗИ СТУД
НАВЪН И ТАЯ КАМИНА...*

Тя внезапно се разсвива. Всичко има в този нейн смях - горчилка, обида, злост и най-вече предизвикателство.

*АМИ ДА, ЗАСПИВАМ! И НА КАКВО ОТГОРЕ ЩЕ СЕ
ОПРАВДАВАМ! ...КАКЪВ АБСУРД - НИЕ ДВАМАТА С ТЕБ,
СЛЕД ТОЛКОВА ГОДИНИ, ДА СИ ГОВОРИМ НЯКАКВИ ОБЩИ ПРИКАЗКИ НАД
ПЪРЖОЛИТЕ, КАТО С ВСЕКИ СЛУЧАЙНО СРЕЩНАТ, ДА СИ КИМАМЕ УЧТИВО И
ДА ДРЕМЕМ!..*

АЙДЕ СТИГА ТОЛКОВА!...

ЛЪЧЕЗАР

ИЗВИНЯВАЙ...НЕЩО МИ СТАВА.

ЛЮБА

/ жестоко, с настървение/.

*КАКВО ДА ИЗВИНЯВАМ - ЧОВЕК С ИСТЕБЛИШМЪНТ, ТАКА
ЛИ БЕШЕ ДУМАТА? АМА ТИ СЪВСЕМ СИ СЕ ПОАМЕРИКАНЧИЛ!*

ЛЪЧЕЗАР

ДЕ ДА БЯХ...

/ изпива на екс водката си/

*ДЕ ДА БЯХ... НЯМАШЕ ДА СЕДЯ КАТО ПЪЛЕН ГЛУПАК,
ДА ГЛЕДАМ ВИНОВНО И ДА НЕ МОГА ДА КАЖА ДВЕ
СМИСЛЕНИ ДУМИ.*

ЛЮБА

/ стряска се от неговата откровена съкрушеност/.

НЯМА НУЖДА ОТ НИКАКВИ ДУМИ.

/тя става/

ПРОСТО ТРЯБВА ДА СИ ХОДЯ.

ЛЪЧЕЗАР

/делово допива и виното от другата чаша/

ТРЪГВАМЕ.

Той отива при келнерката, плаща, разменят две думи с Насо и някак по-спокоен, се връща при Люба. Насо идва след него.

НАСО

КАКВА ПАК Я СВЪРШИХТЕ...ТОЛКОВА ЗА КРАТКО

СМЕ НА ТОЗИ СВЯТ...

Вън вятърът замита стъпките им.

На ъгъла Люба спира и поглежда отчаяно Лъчезар.

ЛЮБА

ТОВА Е ПОЛОЖЕНИЕТО - АЗ НЕ СЪМ ЗА НИКЪДЕ.

ЗАТОВА СИ КАРАМ ТРАМВАЯ И НЕ ХОДЯ НИКЪДЕ.

ВЕЧЕ НЕ МОГА ДА ОБЩУВАМ НОРМАЛНО. НЕ МОГА

ДА СЕ ОТПУСНА, ДА ПИЙНА...НЕ ИСКАХ ДА МЕ ВИЖДАШ

ТАКАВА. ТРЯБВАШЕ ДА СИ ОСТАНА ОНАЯ, ТВОЯТА ЛЮБА...

Тя се разплаква - тихо и безутешно.

Той много внимателно я докосва по рамото, погалва острите къси коси.

После я обгръща с дългите си ръце.

ЛЮБА

НЕДЕЙ...НЕ МЕ ДОКОСВАЙ...НЕ ИСКАМ... НЕВЪЗМОЖНО Е!

ЛЪЧЕЗАР

УСПОКОЙ СЕ, МОЛЯ ТЕ.

ЛЮБА

НЕ ЗНАМ ДАЛИ МОЖЕШ ДА РАЗБЕРЕШ - ТЕЗИ СРЕЩИ МЕ

СРИВАТ...

Тя се отдръпва от ръцете му и започва да нарежда някакви думи.

ПАМЕТ МОЯ, ТРЯБВА ДА МЕ ПУСНЕШ.

СТИГА СЪМ СЕ ЛУТАЛА НЕСРЕТНА.

КАТО КУЧЕ - СТИГА СЪМ НАДУШВАЛА

ОТКЪНТЯЛИ ДУМИ, ОТЗВУЧАЛИ ПЕСНИ.

ТИ, ЧУДО МОЕ ПРОЛЕТНО, ПУСНИ МЕ -

ЗАТВАРЯМ ТЕ В КОВЧЕЖЕТО - ДА СВЕТИШ.

А АЗ ЩЕ РИНА В ТОЗИ СНЯГ ПЪРТИНА -

САМА СЪС БОЛКАТА И СЪС ЛОПАТА ТЕЖКА...

Поглежда го с огромните си очи.

ДА ВЪРВИМ.

ЛЪЧЕЗАР

/много нежно, страхува се да не счупи крехкия миг/.

СЕГА ЩЕ СПРЕМ ЕДНО ТАКСИ.

ЛЮБА

ТИ СПИРАЙ ТАКСИ, АКО ИСКАШ. АЗ ЛИЧНО ИСКАМ ДА ВЪРВЯ.

И тя наистина потегля - като в несвяст, нанякъде.

ЛЪЧЕЗАР

НАКЪДЕ? ОБЩЕЖИТИЕТО ТИ Е В ДРУГА ПОСОКА.

ЛЮБА

ИМА ЛИ ЗНАЧЕНИЕ? ПОСОКАТА ОТДАВНА Е ОБЪРКАНА.

II. ЧЕТВЪРТЪК

“...Но докога ще ни сближава болката
и много ли е трудно да сме искрени...”

ХРИСТО ФОТЕВ

Булевардът свети пред тях. Пак - някакъв последен трамвай.

Те вървят, не спират, мълчаливо потъват в мъглата...

След толкова излишни и ненамерени думи мълчанието ги обгръща по своя чудотворен начин. Като в оная забравена песничка на Булат, останала в далечните години на общия старт...

Силуетите им безмълвно се размиват в нощта - все по-навътре в болката, все по-надолу - към гарата.

Гарата!

Тя свети отдясно, събира улиците и погледите - като огромен немигащ магнит.

Лъчезар внезапно спира.

ЛЪЧЕЗАР

ИСКАМ ДА ОТИДА НА ГАРАТА.

Люба изумено го поглежда. Някак странно се усмихва.

ЛЮБА

АМИ ДА, ЗАЩО НЕ?

И те продължават странната си среднощна разходка, като в унес - сякаш търсят нещо, или пък бягат от нещо.

ЛЪЧЕЗАР

НЕ СЪМ ИДВАЛ ТУК ОТ СТО ГОДИНИ.

ЛЮБА

АЗ СЪЩО, МАКАР ЧЕ...ВСЕКИ ДЕН МИНАВАМ ОТ ТУК С ТРАМВАЯ...И ДВА ПЪТИ В МЕСЕЦА ПЪТУВАМ ДО

ДИМИТРОВГРАД С ВЛАКА...КАТО ВСИЧКО ОСТАНАЛО -

ИМАШ ГО И ГО НЯМАШ, ИМА ТЕ И ТЕ НЯМА...

По стълбите, по ескалатора, по перона...

Големият часовник отмерва спрялото сякаш време.

ЛЪЧЕЗАР

КАК ТЕ ИЗПРАЩАХ...КАК ПЪТУВАХМЕ С НОЩНИТЕ

ВЛАКОВЕ ЗА БУРГАС...

ЛЮБА

О, ТИЯ НОЩНИ АВГУСТОВСКИ ВЛАКОВЕ... И ОЩЕ,

ПАК НЕГОВИ СТИХОВЕ: ТАМ, НА ГАРАТА Е МОЕТО

СПАСЕНИЕ...

ЛЪЧЕЗАР

...КЪДЕТО СА ЗАСПАЛИТЕ И БУДНИТЕ... ТАКА ЛИ БЕШЕ?

ЛЮБА

*ТАКА... С ТОВА ИЗРАСТНАХМЕ... БЕЗШУМНОТО ИМ
ОБЕЩАНИЕ ЗА БРАТСТВО... БОЖЕ, ЛЪЧЕЗАР...*

Голямата чакалня. Кафенето. Не, няма да пият кафе. По-добре да приседнат при чакащите. Напрегнати, бързаци, уморени лица - сами или по двойки, все едно разединени. Дори когато са задрямали по сивите пейки.

Две опърпани циганчета с пликчета лепило се шмугват покрай тях, крият се от сивите униформи на полицаите.

Едно момиче на възрастта на Надя се е опряло на парапета и оглежда пийналите мъже. Един старец с окъсяло палто и тъмен найлонов чувал присяда на пейката срещу тях и страховито се оглежда. И изчезва така внезапно, както се бе появил, сякаш се разтваря в среднощния въздух.

ЛЮБА

ПОМНЯ ЕСЕТО ТИ ЗА ЧАКАЛНЯТА И ДУХА НА НАРОДА...

ЛЪЧЕЗАР.

КЪДЕ ПОТЪНА ВСИЧКО...

Тя неочаквано прислонява глава на рамото му.

ЛЮБА

/ много тихо/.

*НАЛИ МОЖЕ... МАЛКО ДА СИ ПОЧИНА... ДА СИ ПОГОВОРЯ
С ТЕБ... СЪС СЕБЕ СИ... ОТКОГА НЕ СЪМ ГОВОРИЛА ТАКА...
КАКТО НЯКОГА - ПО ЦЕЛИ НОЩИ... КАК СЕ СЛУЧИ ТАКА...
НИЩО НЕ ОСТАНА... И ГАРА ВЕЧЕ НЯМАМ... А ИМАХ ТОЛКОВА ГАРИ -
ДИМИТРОВГРАДСКАТА, ПЛОВДИВСКАТА, СОФИЙСКАТА...*

ЛЪЧЕЗАР

ОТ КОЯТО ПОТЕГЛЯХМЕ ЗАЕДНО НАНЯКЪДЕ...

ЛЮБА

ОКАЗА СЕ - НАНИКЪДЕ....

Той сякаш не я чува, погалва я по късите коси.

ЛЪЧЕЗАР

ПОМНЯ ДОРИ ВЯТЪРА В КОСИТЕ ТИ...

ЛЮБА

СТИГА ЗА ДНЕС С КОСИТЕ МИ. АКО ЗНАЕШ САМО КОЛКО
СЪМ ИЗМОРЕНА...КАК ИСКАМ ДА ЗАСПЯ. ДА ПРИЛЕГНА СЕГА
НА РАМОТО ТИ И ДА ЗАСПЯ - БЕЗ ДА МИСЛЯ, БЕЗ ДА СЕ
ПРИТЕСНЯВАМ, БЕЗ ДА ПРАВЯ СМЕТКИ, БЕЗ ДА ТЪРСЯ
КВАРТИРА...

Той едва сега я прегръща. Много внимателно. После подлага рамото си под главата ѝ.
ЛЪЧЕЗАР

СЛУШАМ ТЕ И НЕ ЗНАМ - ТИ ИЛИ АЗ ГОВОРЯ...
ЛЮБА

НО АЗ НИЩО НЕ ЗНАМ ЗА ТЕБ!... БЯХ СИ ЗАБРАНИЛА...
ЛЪЧЕЗАР

НЯМА КАКВО ДА ЗНАЕШ. УСЕЩАМ СЕ КУХ И ПРАЗЕН КАТО...
ДОРИ НЕ ЗНАМ КАТО КАКВО. НЕ ЗНАМ И ОТКОГА... НЕ, НЕ Е
САМО ДО АМЕРИКА. ТАМ ДОРИ ЗА ИЗВЕСТНО ВРЕМЕ ЖИВНАХ...
ПРЕБОРВАХ СЕ, НАНОВО СЕ ДОКАЗВАХ... ПРЕД ХОРА, ЗА
КОИТО СЛАВИСТИКАТА СЕ СВЕЖДА ДО ПРЕПОДАВАНЕ НА РУСКИ,
КОИТО НЯМАТ ПОНЯТИЕ ЗА БЪЛГАРИЯ... ПРОБЛЕМЪТ Е
МНОГО ПО -СТАР - НЕ ЗНАМ КОГА СЕ ОГРАДИХ, ОКОПАХ,
ПОСТАВИХ ЛЕТВА - НА ЧУВСТВАТА СИ, ДОРИ НА ЖЕЛАНИЯТА...
И ОСТАНА САМО ИГРАТА НА ДУМИТЕ, НА МИСЪЛТА...
БЕЗСЪНИЕТО И АЛКОХОЛА... НЯМА ЗНАЧЕНИЕ КАКЪВ,
ЗАДЪЛЖИТЕЛНО, ВСЯКА ВЕЧЕР... НА ТОЯ, НА ОНЯ СТАНДАРТ -
ВСЕ ТАЯ, НИЩО НЕ ПОМАГА, РАЗБИРАШ ЛИ?
ЛЮБА

СТРАХ МЕ Е! СТРАХ МЕ Е ДА РАЗБИРАМ! СТРАХ МЕ Е
ДОРИ, ЧЕ ПРОГОВОРИХ!...СТРАХ МЕ Е...

Тя затваря очи. Той усеща как ужасът пробягва по умореното ѝ тяло. Отново прокарва
длан по късите коси, загръща я.
ЛЪЧЕЗАР

/ много тихо, като на дете/.

‘ СПИ. ХАЙДЕ, ПОСПИ.

Тя се отпуска. Заспива.

И без да иска - го превръща в рамо.

Посред разпадащия се свят, посред бягството от несвършващите въпроси, посред старите и нови болки и вини, Люба бе успяла пак да го превърне в рамо.

Нищо друго не иска той от тази нощ - само да опази по-дълго съня на Люба.

И от това единствено желание, някаква забравена сила се пробужда в него.

Той така и не помръдва до сутринта.

Тя се размърдва едва на разсъмване.

ЛЮБА

/ невярващо, поглежда големия часовник/.

ГОСПОДИ, ВЪЗМОЖНО ЛИ Е?

Той не казва нищо. Едва сега раздвижва вкоченясалите си крака.

ЛЮБА

КОЛКО ВРЕМЕ СЪМ СПАЛА?

ЛЪЧЕЗАР

КОЛКОТО ТИ Е БИЛО НУЖНО.

Навън, в мъглата на пробуждащия се град, те спират. Поглеждат се. Не са по на дваайсет години, за да не им личи отминалата нощ: малко подпухнали, поизмачкани... Люба се вглежда в лицето на Лъчезар и се засмива.

ЛЮБА

НА НЯКОИ ИМ Е ПОНИКНАЛА БРАДАТА.

ЛЪЧЕЗАР

/ поема тона й/.

ДАНО ИМ Е ДОШЪЛ И УМА.

ЛЮБА

ТРУДНА РАБОТА, ЕДВА ЛИ.

И двамата се разсмиват - топло, благодарно, като съзаклятници. Защото зад тях е тази нереална, още неизкристализирала, но тъй съкровена нощ.

ЛЮБА

БЛАГОДАРЯ ТИ.

ЛЪЧЕЗАР

И АЗ НА ТЕБЕ.

ЛЮБА

СЕГА ПОНЕ НЕ МЕ ИЗПРАЩАЙ.

ЛЪЧЕЗАР

СЕГА НЯМА, И АЗ ЩЕ ВЪРВЯ.

Дори не си подават ръце, преди да се разделят. Просто безшумно стъпват в утрото.

И изчезват в мъглата, омесена от нежност.

Преди Люба да е превъртяла ключа, Ана изскача от стаята си.

АНА

*ВЕЧЕ РЕШИХ, ЧЕ НЯМА ДА ДОЙДЕШ. СТРАХУВАХ СЕ,
ЧЕ СИ ЗАБРАВИЛА ЗА ВОДОСВЕТА.*

Люба не може да превключи веднага, после виновно се усмихва.

ЛЮБА

АМИ ДА...ЩЯХ ДА ЗАБРАВЯ. НЕЩО МНОГО СЕ НАТРУПА...

Влиза в стаята си.

АНА

НЕКА ДА ПОКАНИМ И ТВОЯ ЧОВЕК.

ЛЮБА

КАКЪВ МОЙ ЧОВЕК! САМО ТОВА МУ ЛИПСВА НА НЕГО!...

АНА

*ТОЙ НАЛИ МИ ДАДЕ ТЕЛЕФОНА СИ... НО КАКТО ТИ
КАЖЕШ.*

ЛЮБА

ОХ, АНКО...

/събува се, краката ѝ са се подули/.

ЩЕ МИ РАЗРЕШИШ ЛИ ДА СИ ВЗЕМА ЕДИН ДУШ?

АНА

/ малко засегнато/.

*АЗ ПОМОЛИХ ОТЕЦА ДА ГО НАПРАВИМ ТОЛКОВА
КЪСНО ЗАРАДИ ТЕБ.*

ЛЮБА

НА КОЛКО ГОДИНИ СТАВА ДНЕС ПЕТЪР?

АНА.

НА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТ.

От коридора на етажа се чуват някакви гласове - коментари на мач, тропане, крясък, псувни.

ЛЮБА

КРАЛЕВИТЕ ПАК ПОЧНАХА...

АНА

*ДЕ ДА БЯХА САМО КРАЛЕВИТЕ... И ЯНКО СЪВСЕМ
Е ОТКАЧИЛ. НОЩЕС ТРИ ПЪТИ МИ ДУМКА ПО
ВРАТАТА - ПЪРВО УЖ ЗА ПАРИ, ПОСЛЕ, КАТО РАЗБРА,
ЧЕ ТЕ НЯМА, СЕ РАЗВИХРИ... МИМИ СЕ СЪБУДИ,
РАЗПЛАКА СЕ, ТРЯБВАШЕ ДА ВИКАМ ПЕШО ПРЕЗ
ПРОЗОРЕЦА ДА ГО РАЗКАРА...ДА НЕ СЪМ ЗАБРАВЯЛА
ЗА АДАШКАТА АНИТА И ЗА ЯВОР, ПРЕДСТАВЯШ ЛИ СИ?*

ЛЮБА

ТОВА Е ЗАПЛАХА - ЗА ТОВА МОЖЕШ ДА ГО СЪДИШ!

АНА

*КАКВО ДА ГО СЪДЯ - И ТОЙ Е ЕДИН НЕЩАСТНИК!
ПОНЕЖЕ ВЕДНЪЖ СЪМ ПОГОВОРИЛА ЧОВЕШКИ
С НЕГО, НЕЩО СИ Е ВЪОБРАЗИЛ...ВСИЧКО Е
ЗАЩОТО МОЯ ПЕТЪР ГО НЯМА...*

Вън в коридора псувните вече са преминали в нечленоразделна песен. Някакво “дай”, някакъв “рай”, някакъв “край”...

Люба бясно отваря вратата.

ЛЮБА

*КРАЙ! ТОВА ПОВЕЧЕ НЯМА ДА СЕ ТЪРПИ!
ИМА И ПОЛИЦИЯ, ИМА И СЪД! КАКВИ СИ ГИ
ГОВОРИЛ НА АНА? КАКВО ИСКАШ ОТ МОМИЧЕТО
БЕ, МУХЛЪО!*

Въпросният субект Янко - едно пихтиесто, почти квадратно създание от мъжки пол на неопределена възраст, я гледа злобно през процепите на безцветните си очи и размахва шишето.

ЯНКО.

Я СИ ГЛЕДАЙ РАБОТАТА, КУЧКО НЕЩАСТНА!

Другарят му, съседът Тошо Кралев, не може да не се опита да омекоти нещата от живота.

ТОШО КРАЛЕВ.

ЩО БЕ, ЩОМ АНЧЕТО НЕ ДАВА, И КАКАТА СТАВА!

От вратата на стаята му излиза жена му - подпухнала, с кръгове под очите и умоляващо поглежда Люба.

ДОНКА КРАЛЕВА.

ИМАШ ЛИ МАЛКО КАФЕ ДА МИ ДАДЕШ, ЧЕ

ОН Е СВЪРШИЛ И КАФЕТО! НЕМА ОТЪРВАНЕ

ОТ НЕГО, НЕМА...

Зимният вятър свисти по коридора - счупено е и липсва почти цялото стъкло.

Зимният вятър свисти и по познатия ни булевард, завива с трамвая на Люба към познатия ни кестен.

И точно както предишния ден, Лъчезар се появява пред нея в мига, в който тя слиза от трамвая. Само че сега е светло - ясен и мразовит зимен ден.

Този път Люба не е така изненадана, може би дори го е очаквала.

ЛЮБА

СЕГА ПЪК ОТ КОГО РАЗБРА?

ЛЪЧЕЗАР

НАЛИ ТИ ЗНАМ НОМЕРА - ВАТМАН 214. ПОПИТАХ

ДИСПЕЧЕРА КОГА ТИ СВЪРШВА СМЯНАТА.

Люба отмества погледа си от него към отдалечаващия се трамвай.

После го поглежда право в очите.

ЛЮБА

/ гласът ѝ е овладян, привидно спокоен/.

МОЛЯ ТЕ, НЕ ИДВАЙ ПОВЕЧЕ! БЛАГОДАРЯ ТИ

ЗА ГАРАТА - НЕКА СИ ОСТАНЕМ С НЕЯ. ОТКАКТО

ТИ СЕ ПОЯВИ, АЗ СЕ ЧУВСТВАМ НЯКАК...НЕТОЧНА...

ВСИЧКО Е ИЗВЪН СЕГАШНИЯ МИ ЖИВОТ. НЯМАМ

ПРАВО, НЕ РАЗБИРАШ ЛИ?

ЛЪЧЕЗАР

РАЗБИРАМ...ЗАЩОТО И АЗ СЕ ЧУВСТВАМ ГЛУПАВО.
НО...МНОГО ИСКАМ ДА ТИ ПОМОГНА...

ЛЮБА

/категорично/.

НЕ Е ВЪЗМОЖНО. ТИ СИ СИ ТАМ, В ТВОЯ ЖИВОТ.
АЗ СЪМ ТУК, В МОЯ. ТРЯБВА ДА ЗАМИНЕШ ЧАС
ПО.СКОРО.

ЛЪЧЕЗАР

ЩЕ ЗАМИНА, САМО СЛЕД ТРИ ДЕНА. НО СЕГА МЕ
ЧУЙ. СНОЩИ ТИ СПОМЕНА, ЧЕ ТЪРСИШ КВАРТИРА.

ЛЮБА

ЕСТЕСТВЕНО, ЧЕ ТЪРСЯ. В ТОЯ БАРДАК НЕ СЕ ЖИВЕЕ.
НА НАДЯ Й ТРЯБВА ПРОСТРАНСТВО ДА РИСУВА.

ЛЪЧЕЗАР

АПАРТАМЕНТА, КАКТО САМА РАЗБИРАШ, ВЕЧЕ Е
СВОБОДЕН. ЩЕ ГО ДАВАМЕ ПОД НАЕМ.

От това предложение Люба почти се развеселява.

ЛЮБА.

ДА НЕ ИСКАШ ДА КАЖЕШ, ЧЕ АЗ СЪМ ПОДХОДЯЩИЯТ
НАЕМАТЕЛ? НАЙ-ПОДХОДЯЩИЯТ НАЕМАТЕЛ ЗА
ЧЕТИРИСТАЙНИЯ ВИ АПАРТАМЕНТ В ЛОЗЕНЕЦ?

ЛЪЧЕЗАР

ПОМОЛИХ ТЕ ДА МЕ ИЗСЛУШАШ. НЕ ГОВОРЯ ЗА
СЕСТРА СИ, ГОВОРЯ ЗА МОЯ ДЯЛ :ТАВАНСКАТА
СТАЯ И ДОЛУ ОЩЕ ДВЕ СТАИ. Е, БРАТОВЧЕД МИ
СЕ Е РАЗШИРИЛ, ОТКАКТО НЯМАМЕ НАЕМАТЕЛ,
НО ТОЙ ВЕДНАГА ЩЕ ОСВОБОДИ...

ЛЮБА

МОЛЯ ТЕ, ОБСЪЖДАЙ ТОВА С РОДНИНИТЕ СИ.

ЛЪЧЕЗАР

АЗ ПЪК ТЕ МОЛЯ ДА ПОГЛЕДНЕШ НА НЕЩАТА
ПРАКТИЧНО, ДА ПРИЕМЕШ ЕДНО ПРИЯТЕЛСКО
ПРЕДЛОЖЕНИЕ. ЕЛА ДА ВИДИШ ...

Люба изведнъж се стряска и поглежда часовника си.

ЛЮБА

*ПАК ЗАКЪСНЯВАМ! В ПЕТ ЧАСА АНА ЩЕ ПРАВИ
ВОДОСВЕТ!*

Лъчезар я гледа и сякаш не разбира какво му казва.

ДНЕС НЕЙНИЯТ ПЕТЪР ИМА РОЖДЕН ДЕН.

ЛЪЧЕЗАР

МОГА ЛИ ДА ДОЙДА И АЗ?

ЛЮБА

/изумено/.

ТИ...НА ЦЪРКВА?

ЛЪЧЕЗАР.

ВЯРВАШ ЛИ, ЧЕ ВСЕКИ ДЕН СЕ КАНЯ, ОТКАКТО СЪМ ТУК...

БАЩА МИ, КАКТО МОЖЕШЕ ДА СЕ ОЧАКВА, ЗАБРАНИЛ НА

СЕСТРА МИ ДА ГО ОПЯВАТ В ЦЪРКВА. ПОГРЕБЕНИЕТО БИЛО

В РИТУАЛНАТА ЗАЛА, НО НА ЧЕТИРИЙСЕТТЕ, КОГАТО

СЛАГАХМЕ УРНАТА МУ В СТЕНАТА, ЕДНА НЕГОВА

БРАТОВЧЕДКА ДОВЕДЕ СВЕЩЕНИК, ДА МУ ПРОЧЕТЕ МОЛИТВА

ЗА УПОКОЙ... ОТТОГАВА НЕЩО ВСЕ МЕ ТЕГЛИ КЪМ

ЦЪРКВАТА, И НЕЩО ВСЕ МЕ СПИРА...

ЛЮБА

МЕЖДУ ДРУГОТО, АНА ИСКАШЕ ДА ТЕ ПОКАНИ.

Когато те пристигат, вечерната служба е свършила и всичко е приготвено за водосвета: купола с водата, чемширената китка, голямата погача със свещта, бонбоните и плодовете. Ана и Мими са тържествено официални: Ана е с копринена пола, с копринена блуза и с копринена кърпа на главата, а Мими е с червената си рокличка.

Ката вижда Люба и Лъчезар, тъмните очи на Ана радостно грейват - вече могат да почват.. Тя раздава свещички на всички присъстващи и двете с детето застават до отец Иван. Той потапя китката в купола и започва молитвата.

Люба и Лъчезар, макар че имената им на листчето са веднага след имената на рожденика Петър, на Ана и Мария, са застанали по-отстрани. Отец Иван измолва благодарта на

Светия Дух, за да се освети тази вода - за здраве, благоденствие и спасение на Петър, Ана и техните близки. За разлика от повечето хора край купела, които знаят и разбират всичко ставащо и участват в пеенето, Люба и Лъчезар са по-скоро наблюдатели. От това, естествено, им е неловко. В тая особена трепетна непохватност свещените молитвени думи са като спасителен дъжд за душите им. Отец Иван измолва божията милост за изчезналия в далечните земи Петър и за близките му с дълбоката съпричастност на човек, който знае болката на Ана.

Когато идва нейният ред да я благослови и поръси с току-що осветената вода, Люба усеща, че очите ѝ са мокри.

ЛЮБА

/ целува ръка на свещеника/.

БЛАГОДАРЯ ВИ.

ОТЕЦ ИВАН

/усмихва се разбиращо/.

*КАЗВА СЕ - АМИН. ВИЕ СТЕ ПРИЯТЕЛКАТА НА АНА,
НАЛИ? ОСТАНЕТЕ ЗА МАЛКО ДА ВИ ВИДЯ.*

Люба отива при Лъчезар, който се е отдръпнал настрани и чака.

Ана раздава от хляба и всичко останало за здраве, жените си наливат от светената вода, Мими черпи с бонбоните, като на всеки казва “за тате”. Като стига до леля си Люба, тя ѝ избира най-хубавия бонбон.

Люба се навежда, скрива лице в детската главица...

Когато се изправя, отец Иван стои пред нея и Лъчезар.

ОТЕЦ ИВАН

*ИДВАЙТЕ ПО-ЧЕСТО ПРИ НАС. АНА МНОГО МИ Е
РАЗКАЗВАЛА ЗА ВАС. ЗА НЕЯ ВИЕ СТЕ И ПРИЯТЕЛКА,
И СЕСТРА...*

Отец Иван е на около четирийсет години, във всички случаи е по-млад от Люба и Лъчезар - слаб, не много висок, но с много одухотворено лице.

ЛЮБА

ПО ГОДИНИ БИХ МОГЛА ДА Ъ БЪДА И МАЙКА.

ОТЕЦ ИВАН

*НАИСТИНА ЩЕ СЕ РАДВАМ ДА ВИ ВИЖДАМ
ПО- ЧЕСТО. ИДВАЙТЕ НА ЛИТУРГИИТЕ В НЕДЕЛЯ.*

ЛЮБА

*С ТЕЗИ НАШИ СМЕНИ И ДЕЖУРСТВА... ОСВЕН ТОВА
РОДИТЕЛИТЕ МИ СА БОЛНИ И ПРЕЗ НЕДЕЛЯ ХОДЯ ПРИ ТЯХ.*

ОТЕЦ ИВАН

РЕШИ ЛИ, ЧОВЕК НАМИРА ВРЕМЕ.

ЛЮБА

*ИСТИНАТА Е , ЧЕ МИ Е СЛОЖНО... С ЦЪРКВАТА И
ВЪОБЩЕ. МНОГО ГРЕХОВЕ СЪМ НАТРУПАЛА, ОТЧЕ.
СИГУРНО Е КЪСНО...*

ОТЕЦ ИВАН

НИКОГА НЕ Е КЪСНО...НАЛИ СТЕ КРЪСТЕНА?

ЛЮБА

*ДА, КРЪСТИХ СЕ, СЛЕД КАТО СЕ РОДИ ДЪЩЕРЯ
МИ - ЗА ДА МОГА ДА КРЪСТЯ И НЕЯ. ИМАХМЕ ПРОБЛЕМИ
СЪС ЗДРАВЕТО Й. НО ВСЪЩНОСТ... ТО ТАКА СИ И ОСТАНА,
НЯКАК ФОРМАЛНО... ЗА ВСЕКИ СЛУЧАЙ.*

/ гласът ѝ се прокъсва/

МНОГО СА МИ СЪМНЕНИЯТА, ОТЧЕ.

ОТЕЦ ИВАН

*КАКВО ДА ВИ КАЖА – ПРОСТО ИДВАЙТЕ, ТЪРСЕТЕ... НЕ СЕ СТРАХУВАЙТЕ.
ГОСПОД ПРОЩАВА СЕДЕМДЕСЕТ ПЪТИ ПО СЕДЕМ И
ОЩЕ ТОЛКОВА, И ОЩЕ... АЗ, ПРЕДИ СЕМИНАРИЯТА,
РАБОТЕХ В ЕДНО ЗАСТРАХОВАТЕЛНО ДРУЖЕСТВО.
САМА РАЗБИРАТЕ...*

ЛЮБА

БЛАГОДАРЯ ВИ ЗА ТОЗИ РАЗГОВОР.

ОТЕЦ ИВАН

*ДОЙДИ И ВИЖ! - КАЗВА ФИЛИП НА НЕВЯРВАЩИЯ НАТАНАИЛ.
КОГАТО ИИСУС ВИЖДА НАТАНАИЛ С ВСИЧКИТЕ МУ
СЪМНЕНИЯ, ТОЙ ГО НАРИЧА ИСТИНСКИ ИЗРАИЛТЯНИН,
ЗАЩОТО В НЕГО НЯМА ЛУКАВСТВО...ТАКА ЧЕ, ПРОСТО
ИДВАЙТЕ ПРИ НАС, КОГАТО МОЖЕТЕ. ДРУГОТО
ЩЕ ДОЙДЕ ОТ САМО СЕБЕ СИ, КОГАТО ЧОВЕК ТЪРСИ БОГА...*

/ той се обръща към Лъчезар/

И ВИЕ СЪЩО.

ЛЪЧЕЗАР

*ЗА СЪЖАЛЕНИЕ - НЯМА ДА МОГА, ЗА КРАТКО СЪМ ТУК.
В МОМЕНТА ЖИВЕЯ В АМЕРИКА, В САН ФРАНЦИСКО.
ОСВЕН ТОВА...АЗ НЕ СЪМ КРЪСТЕН. НО СМЯТАМ ДА
СЕ ВЪРНА И ТОГАВА...*

Люба учудено го поглежда.

ОТЕЦ ИВАН

*НЕОБОЗРИМИ СА ПЪТИЩАТА БОЖИИ. НО В САН
ФРАНЦИСКО ИМА СИЛНА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА.
ОТЕЦ СЕРАФИМ РОУЗ Е ЖИВЯЛ И РАБОТИЛ В ТОЗИ
ГРАД, И МАНАСТИРА МУ Е НАБЛИЗО.*

ЛЪЧЕЗАР

*ЗНАМ Я РУСКАТА ЦЪРКВА - НАГОРЕ ПО БУЛЕВАРДА,
МАЛКО ПРЕДИ ПАРКА С МУЗЕЯ НА ИЗКУСТВАТА... ЧЕЛ
СЪМ И ДВЕ КНИГИ НА СЕРАФИМ РОУЗ - ТОЙ ТАКА ДОБРЕ
АНАЛИЗИРА СПЕКУЛАЦИИТЕ СЪС СВЕТИЯ ДУХ...*

ОТЕЦ ИВАН

*ТОЙ СЪЩО Е МИНАЛ ПРЕЗ КАКВО ЛИ НЕ... КАКТО
И ДА Е, РАДВАМ СЕ, ЧЕ СТЕ ТУК. МОЯТ СЪВЕТ Е -
НЕ ОТЛАГАЙТЕ СВЕТОТО КРЪЩЕНИЕ...АКО СТЕ РЕШИЛИ,
РАЗБИРА СЕ. ГОСПОД ДА ВИ ПАЗИ И ДА ВИ ПОМАГА ПО
ПЪТИЩАТА.*

Над главите им е иконата на Св. Иван Рилски.

Лъчезар се обръща и среща дълбоките проникателни очи на Рилския светец.

Лъчезар отключва масивната дъбова врата и те влизат.

Люба веднага усеща онзи неизтребим, дори след почистването, дух на запуснатост и запустялост, на лекарства и старческа самота.

В антрето вече са натрупани бои, лепила, плочки.

ЛЪЧЕЗАР

ТЕЗИ ДНИ СЕСТРА МИ ПОЧВА РЕМОНТА В ХОЛА -

ТОЙ ОСТАВА В НЕЙНАТА ЧАСТ.

Люба надзърта в познатия ѝ отпреди много години хол - с тежките дъбови врати и мебели, със старинния шкаф с кристалите, с големия полюлей. Пердетата и завесите отдавна са изгубили плътността и някогашните си цветове. На стената висят увеличинете портрети на майката и бащата на Лъчезар, като млади. Под тях - два некролога, единият - съвсем скорошен.

Люба усеща, че не ѝ стига въздух

ЛЪЧЕЗАР

ЕЛА ДА СЕДНЕМ В МОЙТА СТАЯ.

Минават през кухнята, към двете странични стаи. В едната е леглото на Лъчезар, куфара и пътната му чанта, лаптопа. И двете стени са с вградени библиотеки, с плътно наредени томове.

ТОВА МИ БЕШЕ СТАЯТА ПРЕДИ ДА СЕ КАЧА НА ТАВАНА,

ПРЕДИ ДА СЕ ПОЗНАВАМЕ.

ЛЮБА

КАЗВАЛ СИ МИ.

ЛЪЧЕЗАР

*ТОВА Е, КОЕТО МОГА ДА ТИ ПРЕДЛОЖА. УГОВОРИЛ СЪМ
ВЕЧЕ ОТДЕЛЯНЕТО С АРХИТЕКТА И МАЙСТОРИТЕ, ОСТАВИЛ
СЪМ ИМ ПАРИ. ЩЕ ИЗБИЕМ НАПРАВО ОТДЕЛЕН ВХОД
КЪМ СТЬЛБИЩЕТО. КИЛЕРА ЩЕ СТАНЕ КУХНЯ. ИМА
БАНЯ, КАКВО ПОВЕЧЕ. АКО, ЖИВОТ И ЗДРАВЕ, ЕДИН ДЕН
СЕ ВЪРНА, ДА ИМАМ НЕЩО ПРИЛИЧНО. А ДОТОГАВА ЩЕ
ДА ГО ПОЛЗВАШ ТИ. ТАВАНСКАТА СТАЯ ГОРЕ Е ИДЕАЛНО
АТЕЛИЕ ЗА НАДЯ - ТАМ ВЕДНАГА МОЖЕТЕ ДА СЕ НАНЕСЕТЕ.
БРАТОВЧЕД МИ ЩЕ СИ ПРИБЕРЕ КОМПЮТРИТЕ В НЕГОВАТА
СТАЯ, НАЛИ ГО ПОМНИШ СТЕФАН - БЕШЕ СИ ЙОГА ОЩЕ
ТОГАВА. А СЕГА ТАКА Е НАПРЕДНАЛ В ТЕХНИКИТЕ -
МЕДИТАЦИЯ, ЛЕВИТАЦИЯ, КАКВО ЛИ НЕ. КАЗВАМ ТИ ГО, ЗА
ДА НЕ СЕ СТРЕСНЕШ, АКО ГО СВАРИМ ДА СТОИ НА ГЛАВАТА СИ.
ХАЙДЕ ДА СЕ КАЧИМ.*

Докато той говори, Люба гледа някъде над него, не реагира, потънала е в себе си, сякаш не го чува.

ЛЪЧЕЗАР

СЕГА ЛИ ЩЕ СЕ КАЧИМ ИЛИ ДА НАПРАВЯ ПЪРВО КАФЕ?

ЛЮБА

/ поглежда го много уморено/.

НИТО ЩЕ СЕ КАЧВАМЕ, НИТО КАФЕ ЩЕ ПРАВИШ -

НИЕ С ТЕБ СЪВСЕМ ОБЪРНАХМЕ НОЩТА НА ДЕН.

ТАЯ НОЩ ИСКАМ ДА СЕ НАСПЯ. УТРЕ РАНО СЪМ НА

РАБОТА, СЛЕДОБЕД ПЪТУВАМ. ЗАТОВА СЪМ ДОШЛА -

ДА СИ КАЖЕМ СПОКОЙНО ДВЕ ДУМИ НА ПРОЩАВАНЕ.

АНА МЕ ЧАКА В ОБЩЕЖИТИЕТО.

ЛЪЧЕЗАР

ДОБРЕ, ДЕЛОВО - ОПИТАЙ СЕ ДА БЪДЕШ ПО-ПРАКТИЧНА.

ЛЮБА.

ОБИЧАМ ДА МИ ГОВОРЯТ ЗА ПРАКТИЧНОСТ!

ЛЪЧЕЗАР

НЕДЕЙ С ТОЯ ТОН, МОЛЯ ТЕ. ВИЖДАМ КОЛКО ТИ Е

ТРУДНО. ПРОСТО Е НАЛОЖИТЕЛНО ДА ОСИГУРИШ - НА

ДЕТЕТО И СЕБЕ СИ, ПО-НОРМАЛНО ПРОСТРАНСТВО...

ЛЮБА

САМО ЧЕ ТУК НЕ Е МОЕТО ПРОСТРАНСТВО, НЕ Е

ЛИ ЯСНО? В НЯКОЯ ДРУГА ТОЧКА ОТ ВРЕМЕТО ВЕРОЯТНО

Е МОГЛО ДА БЪДЕ, НО СЕГА - НЕ. ДА НЕ НАСИЛВАМЕ

НЕЩАТА ПРАВИ СИ СПОКОЙНО РЕМОНТА, ЩОМ МИСЛИШ

ДА СЕ ВРЪЩАШ, ЗАМИСЛИЛ СИ ГО ЧУДЕСНО.

ЛЪЧЕЗАР.

МОЕТО ЗАВРЪЩАНЕ Е ТОЛКОВА НЕОПРЕДЕЛЕНО,

А ДОТОГАВА...

ЛЮБА.

ТОВА СИ Е ТВОЙ ПРОБЛЕМ, АЗ НЯМА ДА СЕ НАМЕСВАМ

В ТАЯ ТВОЯ НЕОПРЕДЕЛЕНОСТ ПО КАКЪВТО И ДА Е НАЧИН.

ДЪЩЕРЯ МИ ИМА НУЖВА ОТ ОПРЕДЕЛЕНОСТ, А НЕ

ОТ КВАРТИРА -ЕДНОДНЕВКА.

ЛЪЧЕЗАР.

А ТАВАНА? И ДА СЕ ВЪРНА, ВИЕ ЩЕ ГО ПОЛЗВАТЕ.

АКО ГО ПОМНИШ, СЪВСЕМ НЕ Е МАЛЪК.

ЛЮБА.

*ВСИЧКО ПОМНЯ. ЗАТОВА НЕ МОГА. ДА НЕ ГОВОРИМ
ПОВЕЧЕ ЗА ТОВА. ДОЙДОХ ТУК НЕ ЗАРАДИ КВАРТИРАТА,
А ЗА ДА СЕ РАЗДЕЛИМ ТОЗИ ПЪТ КАТО ХОРАТА. А НА ТАВАНА
НЕ МОГА ДА СЕ КАЧА - НЕКА ТОЙ СИ ОСТАНЕ ОНОВА
ПРОСТРАНСТВО.*

ЛЪЧЕЗАР

СЪЖАЛЯВАМ...И ТЕ РАЗБИРАМ.

Люба слага ръката си върху ръката му, поглежда го тихо.

ЛЮБА

*ВСЪЩНОСТ, СЛУЧИ СЕ НЕЩО ДОБРО, РАЗБРАХ ГО
ПО ВРЕМЕ НА ВОДОСВЕТА. И ДВАМАТА СМЕ ИМАЛИ
НУЖДА ОТ ТАЯ СРЕЩА. ТОГАВА, СЛЕД АБОРТА,
СЕ РАЗДЕЛИХМЕ УЖАСНО...*

ЛЪЧЕЗАР

АЗ ТАКА И НЕ ИЗБЯГАХ ОТ ЧУВСТВОТО ЗА ВИНА...

ЛЮБА

*А АЗ - ОТ ОЖЕСТОЧЕНИЕТО И ОБИДАТА...СТРУВА
МИ СЕ, ТОКУ- ЩО ГИ ПРЕОДОЛЯХ... МОЖЕ БИ МИ
ПОМОГНА ОТЕЦ ИВАН, НЕ ЗНАМ.*

ЛЪЧЕЗАР.

*КОГАТО ГОВОРИШ, СЕ ЧУВСТВАМ ОТНОВО ЖИВ. ИНАЧЕ СЪМ... / помълчава лко и
добавя/ ПРОСТИ МИ, АКО МОЖЕШ.*

ЛЮБА

*И ТИ НА МЕНЕ. КАК БЕШЕ...ЦВЕТАЕВА - "НЕ СУЖДЕНО
РАВНОМУ БЫТЬ С РАВНОЙ"... / взира се в него//ИСКАМ ПАК ДА СИ НАМЕРИШ
СИЛАТА, ЧУВАШ ЛИ!*

ЛЪЧЕЗАР

СТРУВА МИ СЕ - СЛЕД ВСИЧКИ ПЪТИЩА, ЧЕ САМО ТУК

Е ВЪЗМОЖНО ДА Я НАМЕРЯ.АКО МИ ПРИЕМАТ
СПЕЦКУРСОВЕТЕ, ЩЕ ИМАМ НЯКАКВА НАДЕЖДА.
В КАТЕДРАТА НА МИТАКА ЩЕ ПРЕДЛОЖА ЗА ПЪТЕШЕСТВИЯТА
И ПЪТЕШЕСТВЕНИЦИТЕ В СЛАВЯНСКИЯ ФОЛКЛОР.
СТАРА МОЯ ТЕМА, СЛЕД ДИСЕРТАЦИЯТА ТОВА Е НАЙ-
СЕРИОЗНОТО НЕЩО, КОЕТО СЪМ ПРАВИЛ, ИМАМ МОНОГРАФИЯ
НАД ДВЕТА СТРАНИЦИ. В СТЕНФОРД ОЩЕ РАЗШИРИХ НЕЩАТА.
ДА ЗНАЕШ САМО КАКВИ БИБЛИОТЕКИ ИМА В ТОЗИ
УНИВЕРСИТЕТ!...В НАЧАЛОТО, ДОКАТО БЯХ В СЛАВЯНСКИЯ
ДЕПАРТАМЕНТ, СЕ ЧУВСТВАХ БЯЛ ЧОВЕК, НАЙ-ВЕЧЕ В
БИБЛИОТЕКИТЕ...НО ПОСЛЕ, СЛЕД ТРЕТАТА ГОДИНА,
КОГАТО ТРЯБВАШЕ ДА МИ ПРЕДЛОЖАТ ПРОФЕСОРСКОТО
МЯСТО, ТЕ МЕ ШКАРТИРАХА ПО НАЙ- БАЛКАНСКИ
НАЧИН, ЗАРАДИ ДЪЩЕРЯТА НА ЕДНА ИЗДАТЕЛКА... И ОТТОГАВА-
КАКВОТО ИЗПАДНЕ: Я НЯКОЙ КУРС ПО РУСКИ, НА НИВО
АБ, Я АСИСТИРАМ НА НЯКОЙ ПРОФЕСОР В НАЙ-РАЗЛИЧНИ
ОБЩОХУМАНИТАРНИ КУРСОВЕ...И НИКАКЪВ БЛИЗЪК
ЧОВЕК, НИЩО...ИЗВИНЯВАЙ, МНОГО СЕ РАЗПРИКАЗВАХ...

ЛЮБА

НЕ Е МНОГО. ЩЕ ТИ СТИСКАМ ПАЛЦИ. ВСЕ ПАК НЕ СИ
САМ . ИМАШ СЕМЕЙСТВО.

ЛЪЧЕЗАР

ПО ДОКУМЕНТИ - ДА, НО ИНАЧЕ...СЪС ЖЕНА МИ НЕ ЖИВЕЕМ
ТРЕТА ГОДИНА. ТЕ СИ ОСТАНАХА В САН ФРАНЦИСКО.
ТЯ НАПРАВИ УСПЕШНА КАРИЕРА В ЕДНА ФАРМАЦЕВТИЧНА
ФИРМА, КУПИ КЪЩА, МИСЛЯ, ЧЕ ДО НЕЯ ИМА И ЕДИН
МЪЖ ОТ ФИРМАТА. ТЯ ПРОСТО СИ Е ЧОВЕК, РОДЕН
ЗА АМЕРИКА. ВСЪЩНОСТ ТЯ СПЕЧЕЛИ ЗЕЛЕНАТА КАРТА
ПРЕДИ ДЕСЕТ ГОДИНИ, АЗ СЪМ ПОКРАЙ НЕЯ... А СИНЪТ
ВЕЧЕ Е ГОЛЯМ, УЧИ КОМПЮТРИ В БЕРКЛИ. И ТОЙ ЖИВЕЕ
ОТДЕЛНО...

В този момент, като потвърждение, телефонът иззвънява.

ЛЪЧЕЗАР

ДА, АЗ СЪМ... ВСИЧКО СЪМ ИЗПЪЛНИЛ... ДА, ОНЗИ
ДЕН БЯХ ПРИ МАЙКА ТИ. ДА, ТРИ ГОЛЕМИ ПАКЕТА
ЧУБРИЦА. И ШАРЕНА СОЛ... ДАНО НЕ МИ ГИ ВЗЕМАТ.
КАКВО? ФЕЛОРАН... ПО 100 МИЛИГРАМА? РЕТАРД...
ДА, ДОБРЕ. О, КЕЙ. ПОЗДРАВИ И ОТ МЕН. ДА, ПРЕЗ
ФРАНКФУРТ. ДО СКОРО.

Лъчезар оставя телефона и се засмива, сякаш се извинява.
МАЛКА ПРОВЕРКА, МЕЖДУ ДРУГОТО - ДА НЕ
ЗАБРАВЯ ЗАРЪКТЕ. ИМАМ ДВЕ СТРАНИЦИ
СПИСЪК. НИЕ ИЗОБЩО... СМЕ МНОГО ЦИВИЛИЗОВАНИ,
СПАЗВАМЕ СИ ДОГОВОРЕНОСТИТЕ...

Люба го гледа - странно омиротворена, успокоена.

ЛЮБА

НЕЩАТА СЕ ПРОМЕНЯТ, МОЖЕ И ДА СЕ ОПРАВИТЕ.
ВИЖ ЧЕ СЕ ОБАЖДА - ЗНАЧИ МИСЛИ ЗА ТЕБ.

Лъчезар раздразнено маха с ръка, иска да каже нещо, но тя го спира.

НЕДЕЙ...ВСИЧКО Е НАРЕД. СЕГА ВЕЧЕ МОГА
ДА ВЪРВЯ. И НЕ МЕ ИЗПРАЩАЙ, МОЛЯ ТЕ.

ЛЪЧЕЗАР

ТАКА БЪРЗО...НЕ!...АЗ ЕДВА... ОЩЕ НИЩО НЕ СМЕ
СИ КАЗАЛИ...

ЛЮБА

КАЗАХМЕ СИ. ДОСТАТЪЧНО. ВИДЯХМЕ СЕ -
СТИГА ТОЛКОВА. АЗ СЪМ БЛАГОДАРНА. НАЙ-
ПОСЛЕ ГОВОРЯ НОРМАЛНО, БЕЗ ВЕЧНИТЕ МИ
БОЛЕЗНЕНОСТИ.

Тя става, отива до него, целува го по челото.

И УСЕЩАМ ОБИЧТА ПОМЕЖДУ НИ - НЯКАК ПРЕЧИСТЕНА, НАД ВРЕМЕТО...

И той разбира, че не може да каже нищо, че не може да я задържи, че сега вече тя си
отива...

На входната врата той се сеща и ѝ дава визитната си картичка - с телефоните, за всеки
случай.

Тя също се сеца за светената вода, отваря си чантата и изважда шишенцето.

ЛЮБА

/ усеща как думите се завръщат при нея/.

*ДА ТЕ ПАЗИ. ДА ОСВЕТИШ С ТАЯ ВОДА ДОМА СИ,
РАБОТАТА СИ, ДА СИ НАПРЪСКАШ ОЧИТЕ, КОГАТО
НЕ ВИЖДАШ ПЪТЯ... МИСЛЯ ТЕ.*

ЛЪЧЕЗАР

И АЗ ТЕБЕ.

Мими вече спи в креватчето си.

В единия ъгъл на стаята телевизорчето работи без звук : неми кадри - бомбени атентати, взривове, масови протести.

В другия ъгъл - кандилцето под lika на Божията майка.

На стената е снимката на Петър. До нея - още една снимка : Петър и Ана прегърнати, между тях - Мими, още бебе.

АНА

/към снимката/.

САМО ДА СИ ЖИВ!...ДА ЧУЯ ГЛАСА ТИ...

ЛЮБА

КОЛКО СТАНА?

АНА

*ОСЕМ МЕСЕЦА ВЕЧЕ. ЗАМИНАХА СЛЕД КАТО
МАХНАХА ВИЗИТЕ. УЖ САМО ЗА ЛЯТОТО - ФИРМАТА
НАБИРАШЕ АВТОМОНТЪРИ ЗА ИСПАНИЯ, ОСИГУРЯВАХА
ИМ ДОЛАРИТЕ, ЗА ДА ВЛЯЗАТ В СТРАНАТА, ПЛАЩАЛИ
ДОБРЕ...*

ЛЮБА

КАК МОЖЕ ДА НЯМАШ КООРДИНАТИТЕ НА ТАЯ ФИРМА?

АНА

*ТАКИВА СТРАХОВЕ МЕ НАЛЕГНАХА... НЕ СЪМ И ПОМИСЛЯЛА, ЧЕ ЩЕ МИ
ПОТРЯБВАТ. ТОЙ САМ СИ ТИЧАШЕ ПО ЗАМИНАВАНЕТО, НАПУСНА И СЕРВИЗА.
ПОСЛЕ, ПРЕЗ АВГУСТ, МИ СЕ ОБАДИ ОТ ИСПАНИЯ И КАЗА, ЧЕ*

ЗАМИНАВАТ ЗА АМЕРИКА, ПАК ОТ ТАЗИ ФИРМА - УРЕДИЛИ
ИМ РАБОТА ВЪВ ФЛОРИДА. И ОТТОГАВА - НИЩО. НАЛИ
ЗАРАДИ ТОВА ГО ДЪРЖА ТОЗИ МОБИФОН...ДОРИ КАРТИЧКА
НЕ НИ Е ПРАТИЛ...ДРУГ ЧОВЕК ДА Е, НО ТОЙ... ОХ, ГОСПОДИ,
САМО ДА Е ЖИВ!...КАТО СТАНА ОНЯ АД ПРЕЗ СЕПТЕМВРИ...

ЛЮБА

ПОМНЯ, НАЛИ ТОГАВА СЕ ПРЕМЕСТИ В ТАЯ СТАЯ. НЕДЕЙ...
КАКВО ЩЕ ПРАВИ ТВОЯ ПЕТЪР В ТЪРГОВСКИЯ ЦЕНТЪР НА
НЮ ЙОРК?

АНА.

САМО СЕ МОЛЯ... ПОНЕ НЯКАКВА ВЕСТ...

ЛЮБА

ДАНО. СЛЕД ВОДОСВЕТА... ДА, ДОБРЕ МИ ДАДЕ ШИШЕНЦЕТО,
ОСТАВИХ ГО НА ЛЪЧЕЗАР.

АНА

НЕ ТЕ РАЗБИРАМ. ЧОВЕКЪТ ТИ ТУК, ЖИВ И ЗДРАВ,
САМО ТРИ ДНИ ОЩЕ, А ТИ ДА НЕ СИ ПРИ НЕГО.

ЛЮБА

ТОЙ ОТДАВНА НЕ МИ Е ЧОВЕКА, АНКО. МЕЖДУ НАС
СА ТОЛКОВА ХОРА И ГОДИНИ.

АНА

ГЛУПОСТИ! САМО КАТО ЗАСТАНЕТЕ ЕДИН ДО ДРУГ,
СЕ РАЗБИРА...

ЛЮБА

НЯМА КАКВО ДА СЕ РАЗБИРА. АЗ ЩЕ ВЪРВЯ ДА СПЯ,
ЧЕ УТРЕ ПЪТУВАМ.

АНА

/ ядосано/

ТОГАВА НЕ ГОВОРИ, ЧЕ МНОГО СИ ГО ОБИЧАЛА.

ЛЮБА

СТИГА, АНО.

АНА

НЯМА СТИГА. КАЗАНО Е - ЛЮБОВТА ТЪРПИ ДЪЛГО...

И ТОВА ЛИ НЕ ЗНАЕШ?

Люба мълчаливо я поглежда.

През прозореца ги гледа нащърбеният зимен месец.

III. ПЕТЪК

“Ти, плахо премълчана биографийо
на чувствата ми... Ти, сърце,
зазидано в кристала на морето...
...Кой предизвика моето мълчание?...”

ХРИСТО ФОТЕВ

След лавините от думи през последните дни, мълчанието отново я обгърна.
То започна с листопада в неоставящия я кошмар, с черните размазани листа и обезумялата
ръчка, въртяща се в дланите ѝ, с крясъка на децата отзад и с нейния собствен крясък...
Люба се изправя на леглото си, цялата в пот. Този път Надя не е до нея.
Само нащърбената луна чу ужаса ѝ.

Денят тече в обичайния си ритъм. Мокър и мъглив, дъждът напразно се опитва да се
превърне в сняг.
Ежедневните разпратии зад гърба ѝ не могат да я извадят от странната, очакваща сякаш
нещо, безсловесност.
Смяната ѝ свършва по обяд.
Тя се спира под кестена, изчаква под дъжда. Лъчезар го няма.

В общежитието е странно тихо за този обеден час. Има време до влака.
Навива будилника и ляга, потъва в мълчанието.
И изведнъж - в просъницата - някой звъни на вратата. Вика я.

Тя отваря.

Лъчезар стои пред нея - в тъмния ветрен коридор.

ЛЮБА

/почти без глас/.

ГОСПОДИ! ...КАКВО ПРАВИШ ТУК?

ЛЪЧЕЗАР

/някак просветлено/.

НЕ МОЖЕХ ДА НЕ ДОЙДА. ДА ЗНАМ, ЧЕ СИ ТУК И ДА НЕ ДОЙДА.

ЛЮБА

НО АЗ ЗАМИНАВАМ СЛЕД ДВА ЧАСА.

ЛЪЧЕЗАР

ЩЕ ТЕ ОТКАРАМ. ВЗЕЛ СЪМ КОЛАТА НА СТЕФАН.

ИСКАМ ДА ТЕ ЗАКАРАМ.

ЛЮБА

НО НАЛИ И ТИ ПЪТУВАШ!

ЛЪЧЕЗАР

ДО НЕДЕЛЯ ИМА ЦЕЛИ ДВА ДНИ. ПОЗВОЛИ МИ

ДА ДОЙДА С ТЕБ.

Тя прислонява глава на гърдите му. Не може да каже нищо.

Той ѝ е благодарен за това мълчание. Мълчаливо ѝ подава якето, взима пътната ѝ чанта, пакетите.

Асансьорът е заседнал между етажите. Те слизат по разнебитените стълби. Всички прозорци между етажите са изпочупени.

Старата Лада на братовчедата се е вписала добре в местния паркинг. Едва ли има друго място в София, където могат да се видят накуп толкова много Москвичи, Вартбурзи и Трабанти.

Пътуват. Мълчаливо гледат познатия и променен пейзаж.

Дълъг е пътят до Димитровград. Като всеки път обратно през годините.

ЛЮБА

НЕ ЗНАМ ДАЛИ ЩЕ МОГА ДА ПОНЕСА...

ЛЪЧЕЗАР

КОЕ ДА ПОНЕСЕШ?

ЛЮБА

РЕАЛНОСТТА. КОГАТО СВЪРШИ ТОЗИ СЪН.

ЛЪЧЕЗАР

НЕ Е СЪН. ТОЧНО СЕГА ВСИЧКО ДОБИВА РЕАЛНОСТ.

ЩЕ СЕ ВИДЯ И С НАДЯ, И С РОДИТЕЛИТЕ ТИ. АЗ

ГИ ПОМНЯ - БАЩА ТИ НИ РАЗКАЗВАШЕ ЗА ПЕНЬО ПЕНЕВ.

МАЙКА ТИ ПЕЧЕШЕ ЧУШКИ.

ЛЮБА

СЕГА БАЩА МИ ПЛАЧЕ, МАЙКА МИ Е В ИНВАЛИДНА

КОЛИЧКА, А АЗ ПЕКА ЧУШКИТЕ НАЕСЕН. И ПЕНСИИТЕ

ВСЕ НЕ СТИГАТ, ДОРИ ЗА ЛЕКАРСТВАТА. ДВАМА НАИВНИКА,

ДОШЛИ ТУК ПО РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ, ОСТАВИЛИ ЗДРАВЕТО

СИ В ХИМКОМБИНАТА И В ТОЗИ ГРАД...

ЛЪЧЕЗАР

ГРАДА НА ГЕОРГИ ДИМИТРОВ...

ЛЮБА

/горчиво се засмива/.

СЕГА ВЕЧЕ НА СВЕТИ ДИМИТЪР!...

В далечината се виждат корпусите на ТЕЦа.

Блокът на Далчеви е в центъра на града. Входът е между две шумни кафенета - едното с електронни игри, другото - с чалга.

Отвътре се чуват старческите стъпки, старческия глас : *Кой е ?*

ЛЮБА.

АЗ СЪМ, ТАТКО.

БАЩА Й

КОЙ? КОЙ?

ЛЮБА

ЛЮБА, ДЪЩЕРЯ ТИ.

Ключът се превърта, вратата се отваря. Стариият инженер Далчев учудено гледа дъщеря си и непознатия.

БАЩА Й

ЧАКАХМЕ ТЕ ПО НОЩИТЕ.

ЛЮБА

ДОЙДОХМЕ С КОЛА. ЩЕ СЕ ПРИБЕРЕМ УТРЕ ВЕЧЕР С НАДЯ.

БАЩА Й.

ТЯ НАДЕТО ЗАМИНА.

МАЙКА Й

/отвътре/.

КАКВО СТАВА, КОЛЪО? КОЙ Е?

ЛЮБА

/много високо/.

АЗ СЪМ, МАМО.

От хола се показва инвалидната количка.

МАЙКА Й

Я, КАКВИ СКЪПИ ГОСТИ!

/тя се вглежда в Лъчезар/.

МИ ТОВА Е ЛЪЧЕЗАР!

Лъчезар оставя чантата и пакетите. Отива при майката и бащата на Люба, ръкува се с тях.

Бащата на Люба очевидно не може да си спомни кой е гостът.

Затова пък майка й с особено внимание и критичност го изучава.

ЛЮБА

НЕ РАЗБРАХ КЪДЕ ОТИДЕ НАДЯ.

МАЙКА Й

ЗАМИНА СИ ЗА СОФИЯ СЪС СЛЕДОБЕДНИЯ ВЛАК.

ЛЮБА

НО ТЯ ЗНАЕШЕ, ЧЕ ЩЕ ДОЙДА ТАЗИ ВЕЧЕР!

БАЩА Й.

ЗНАЕШЕ, НО ИМАЛИ НЯКАКЪВ ПРАЗНИК!

МАЙКА Й.

ИЗЛОЖБА НА ГИМНАЗИЯТА, КАК ДА Я СПРЕШ.

БАЩА Й.

КОЛКОТО ТЕБЕ МОЖЕШЕ ДА ТЕ СПРЕ ЧОВЕК.

МАЙКА Й.

ОБЕЩАЛА НА КЛАСНИЯ, НЕКА СИ УДЪРЖИ НА ДУМАТА.

АЗ ТРИЙСЕТ И ПЕТ ГОДИНИ СЪМ БИЛА КЛАСНА

И Я РАЗБИРАМ. ОСВЕН ТОВА - НАПРАВИ НИ ПОРТРЕТИ

ДЕТЕТО, И ТО КАКВИ!

Старият Далчев тържествено донася Надините рисунки. Наистина рисунките са добри - уловено е характерното и за двамата.

МАЙКА Й

/към Лъчезар/.

НИЕ МНОГО СЕ ГОРДЕЕМ С НАШАТА ВНУЧКА.

ТАЛАНТЛИВО НИ Е ДЕТЕТО.

Старият Далчев се просълзява, сваля очилата с големите диоптри и избърсва очите си.

ЛЮБА

СЯДАЙ, ЛЪЧЕЗАРЕ.

МАЙКА Й

/подозрително/.

КАК ТАКА СЕ НАКАНИХТЕ СЛЕД ТОЛКОВА ГОДИНИ?

ЛЪЧЕЗАР

ИМАМ РАБОТА ИЗ ТОЗИ КРАЙ И ГО СЪЧЕТАХМЕ С

ИДВАНЕТО НА ЛЮБА.

Люба изумено го поглежда.

ЛЮБА.

НЯМА ЛИ ДА ПИЕШ КАФЕ?

ЛЪЧЕЗАР.

НАЛИ ПИХМЕ ПО ПЪТЯ. ЩЕ ВЪРВЯ, ДА НЕ МЕ ЧАКАТ.

Люба го изпраща до колата.

ЛЮБА

ЗАЩО НЕ МИ КАЗА?

ЛЪЧЕЗАР.

ЗАЩОТО ТОКУ-ЩО ГО ИЗМИСЛИХ.

ЛЮБА

И КАКВО ЩЕ ПРАВИШ?

ЛЪЧЕЗАР

НЕ МЕ МИСЛИ, ЩЕ ОСТАНА МАЛКО САМ

СЪС СЕБЕ СИ - ИМАМ НУЖДА ОТ ТОВА.

А ТИ ЩЕ СИ НАБЛИЗО.

ЛЮБА

В КОЙ ХОТЕЛ...

ЛЪЧЕЗАР

НЕ ЗНАМ, В КОЙТО И ДА Е. НАИСТИНА, НЕ МОГА

ДА ПРИТЕСНЯВАМ РОДИТЕЛИТЕ ТИ. МАЙКА ТИ

ТАКА МЕ ГЛЕДАШЕ... НЕ МОГА ДА ОБЯСНЯВАМ КАКВО

ЧУВСТВАМ И ЗАЩО СЪМ ТУК. УТРЕ КОГА ДА

МИНА ЗА ТЕБ?

ЛЮБА

НЯКЪДЕ СЛЕДОБЕД, КЪМ ПЕТ. ДАНО СЪМ СЕ

ОПРАВИЛА, ЧЕ ИМА ДОСТА РАБОТА - ЩЕ КЪПЯ

МАЙКА, ЩЕ ПЕРА, ЩЕ ГОТВЯ ЗА ПРЕЗ СЕДМИЦАТА...

ЛЪЧЕЗАР

/ласкаво я гледа/.

РАЗБРАХМЕ СЕ. ДО УТРЕ.

Той се качва в старата Лада и потегля нанякъде в здрача.

Тя натежала влиза в панелния блок.

Пътят като че сам го води. Вечерта е влажана и топла, колкото по-на юг, толкова по-синя.

След няколко часа той вече върви по старото созополско пристанище, между люлеещите се сякаш вечерни къщи и рибарски мрежи.

Зимният вятър слиза по стръмните улички, завихря се по кея.

Зад него се чуват леки, нечийи много леки стъпки.

Лъчезар се обръща - няма никой. Само един самотен, вкаменен сякаш рибар.

Във водата, между люлеещите се светлини, се мяркат някогашните Любини коси.

През задименото стъкло на старата кръчна, на ъгловата маса до прозореца, потънал в своето мълчание, ни гледа Христо Фотев.

IV. СЪБОТА

“...Но вярата, че съществува някакво
пространство - по-човешко и по-нравствено
зад жестовете - зрее във сърцата ни.
...Тогава ни остава невъзможното,
единствено, което е по ръста ни -
печалните ни рамене... и болката.
И чудото - замаха на крилата ни.”

ХРИСТО ФОТЕВ

Лъчезар не изчаква да стане пет. Той пристига в ранния следобед.

Навън е ясен и слънчев зимен ден.

Виждаме го да се изкачва по стълбището с цветя, бонбони, вино.

Още на долния етаж той чува неуправляемите старчески гласове, от които гърми цялата кооперация.

ГЛАСЪТ НА БАЩАТА

КАЖИ Й ДА МЛЪКНЕ! ДРУГО НЕ ИСКАМ ОТ НЕЯ -

САМО ДА МЪЛЧИ!

ГЛАСЪТ НА МАЙКАТА

НЯМА ДА МУ МЪЛЧА! ЦЯЛ ЖИВОТ СИ Е РАЗВЯВАЛ

БАЙРАКА, С КОГО ЛИ НЕ! АЗ ДА МУ ГЛЕДАМ КЪЩАТА,

ДЕЦАТА, ТОЙ СЕГА ДА МЕ ПСУВА!...

ГЛАСЪТ НА БАЩАТА

ЩЕ СЕ МАХНА ОТ ТАЯ КЪЩА, ДА СЕ ОПРАВЯ САМА!

*НЕ СТИГА, ЧЕ НЕ МОЖЕ ДА МРЪДНЕ , А УСТАТА Й
НЕ СПИРА!*

На Лъчезар му става неудобно. Натиска звънеца. Гласовете секват.
Люба отваря вратата - с мокра престилка, с мокри ръце. Плакала е.
ЛЮБА

*ОХ, ИЗВИНЯВАЙ, ТУК Е...И АЗ ОЩЕ НЕ СЪМ
ГОТОВА - НАЛИ БЕШЕ ЗА ПЕТ...*

ЛЪЧЕЗАР

*САМО ОТ МЕН НЕ СЕ ПРИТЕСНЯВАЙ. С КАКВОТО МОГА,
ЩЕ ТИ ПОМОГНА. НАЛИ МОГА ДА ВЛЯЗА?*

Тя се отдръпва, той влиза.

На вратата на хола е инвалидната количка на майка й.

Старият Далчев се е скрил в стаята си.

Лъчезар дава цветята на старата жена, оставя бонбониерата и виното на масичката.
МАЙКАТА НА ЛЮБА

*МНОГО БЛАГОДАРЯ. ОТКОГА НЕ СА МИ ПОДАРЯВАЛИ
ЦВЕТЯ...А ЗА МЕН, КАТО ЗА ВСЯКА УЧИТЕЛКА,
ЦВЕТЯТА БЯХА ЕЖЕДНЕВНА РАДОСТ... ВИЕ ПОДРАНИХТЕ,
НЕ ВИ ОЧАКВАХМЕ ТАКА РАНО.*

ЛЪЧЕЗАР

*СВЪРШИХ СИ РАБОТАТА И РЕШИХ, ЧЕ Е ПО-ДОБРЕ
ДА ДОЙДА.*

МАЙКАТА

*ПО-ДОБРЕ Е, РАЗБИРА СЕ - ДА ТРЪГНЕТЕ НАВРЕМЕ,
ДА СЕ ПРИБЕРЕТЕ СПОКОЙНО. РАЗБРАХ, ЧЕ УТРЕ
ПЪТУВАТЕ.*

ЛЮБА

*СПОКОЙНО, МАЙКО, ЛЪЧЕЗАР ЩЕ ИЗЧАКА. АЗ НЕ СЪМ
ПРОСТРЯЛА ОЩЕ. ТЪКМО ИЗПЛАКНАХ СИНЯТА ТИ
ЖИЛЕТКА.*

МАЙКАТА

*ВЪРВЕТЕ, БАЩА ТИ ЩЕ ПРОСТРЕ И ЖИЛЕТКАТА,
И ВСИЧКО.ЩЕ ОПРАВИ И ПРОСТОРА. ТОЙ Е НА КРАКА,*

НИЩО МУ НЯМА НА НЕГО, СТАРИТЕ МУ НАЧАЛНИЧЕСКИ
НОМЕРА... ДА ИМА КОЙ ДА ВЪРВИ СЛЕД НЕГО! АМА
НЯМА! СЪДБАТА СИ КАЗА СВОЕТО - АЗ ЦЯЛ ЖИВОТ
СЪМ МУ СЛУГУВАЛА, СЕГА ПЪК ТОЙ ДА МИ ПОСЛУГУВА!
Люба притеснено поглежда Лъчезар, безпомощно вдига рамене.
ЛЮБА

МАЙКО, МОЛЯ ТЕ, НЕ ЗАНИМАВАЙ ЛЪЧЕЗАР...
МАЙКАТА

НЯМА, НЯМА, НАЛИ ТОВА КАЗВАМ - ВЪРВЕТЕ!
ТЯ НАШАТА ТУК КРАЙ НЯМА.
ЛЮБА

/към Лъчезар/.
ТРЯБВА ДА МИ ПОМОГНЕШ ДА ИЗПРАВИМ ХЛАДИЛНИКА
И ДА ОПЪНЕМ НОВИТЕ ВЪЖЕТА НА ПРОСТОРА. ЗАРАДИ
ТЕЗИ ВЪЖЕТА СЕ ИЗПОКАРАХА.
МАЙКАТА

АМИ ТО НЕ МОЖЕ ТАКА - ЦЯЛА СЕДМИЦА ГО КАРАМ
ДА КУПИ НОВИ ВЪЖЕТА - ВЪВ ВТОРНИК СЕ СКЪСА ЕДНО
ВЪЖЕ С ПОЧТИ ИЗСЪХНАЛИ ДРЕХИ И В КАЛТА... ТОЙ НЕ
ЩЕ, ЩЯЛ ДА ГИ ВРЪЗВА, НЯМАЛИ СМЕ ПАРИ... ПО-РАНО,
КАТО БЯХ НА КРАКА, НИЩО НЕ МИ СЕ ОПИРАШЕ. АЗ БЯХ
ЗА ВСИЧКО - И ЖЕНСКИТЕ, И МЪЖКИТЕ РАБОТИ НА МЕН,
ВСЕ ОПРАВЯШЕ ХИМКОМБИНАТА И НЯМАШЕ ГРИЖА
ЗА НИЩО...

А ТОЙ

ЛЮБА
МОЛЯ ТЕ, МАМО, НАЛИ КУПИХ ВЪЖЕТА... ЗАРАДИ МЕН,
НЕ СЕ КАРАЙТЕ. ТОЙ НЕ Е ДОБРЕ СЪС СЪРЦЕТО...
МАЙКАТА

ТИ ВСЕ НЕГО ЖАЛИШ...
ЛЮБА

И НЕГО, И ТЕБЕ - ХАЙДЕ СПРИ.
/към Лъчезар/
ЕЛА ДА МИ ПОМОГНЕШ ЗА ПРОСТОРА.

Двамата излизат на големия южен балкон.

Доразвързват старите изгнили от годините въжета.

Започват да завързват новите - мълчаливо, съсредоточено.

ЛЮБА

/ без да поглежда Лъчезар, като на себе си/.

*ТАЯ ТЯХНА НЕТЪРПИМОСТ... ЗАПАЗЕНОТО ИМ
СЕМЕЙСТВО!... ПО-РАНО ВСЕ БЯГАХ ОТ ТЯХ, А
СЕГА...СЕГА ВСЕ ПОВЕЧЕ СЕ ВРЪЩАМ... КАЖИ
КАКВО ДА ПРАВЯ, КАТО ВСИЧКО СЕ РАЗВАЛЯ -
И ХЛАДИЛНИКА, И ПЕРАЛНЯТА - ЦЯЛА ГОДИНА ПЕРА
НА РЪКА, И ТЕЛЕВИЗОРА - ПОЧТИ БЕЗ ОБРАЗ...*

Зад гърба им се чуват тежките стъпки на стария Далчев.

БАЩАТА

/ с печалното си достолепие, към Лъчезар/.

*НАЛИ ЩЕ МИ ПОМОГНЕТЕ ДА ОБЪРНЕМ ХЛАДИЛНИКА,
ГОСПОДИН ДЕНЕВ... ДОКАТО ЛЮБА ПРОСТИРА, ПОНЕ СЕГА
ТЯ ДА НЕ ВДИГА.*

ЛЪЧЕЗАР

РАЗБИРА СЕ. И АКО ИМА ОЩЕ НЕЩО... СТИГА ДА МОГА.

БАЩАТА

*ИЗВИНЕТЕ НИ... МНОГО МИ Е НЕУДОБНО, ЧЕ СТАНАХТЕ
СВИДЕТЕЛ НА...НАШЕТО ЕЖЕДНЕВИЕ.*

Той отвежда Лъчезар в кухнята, при преобърнатия хладилник.

ДАНО ПРОРАБОТИ...

Двамата започват да обръщат хладилника, разклащат го - ту наляво, ту надясно.

ЧЕ АКО ТРЯБВА И ХЛАДИЛНИК ДА СЕ КУПУВА...

*С ТЕЗИ ПЕНСИИ - ЗА КАКВО ПО-НАПРЕД. ЖЕНАТА
КАТО ПАДНА, ЗА ЕДНА ПРЕВРЪЗКА - ДВАЙСЕТ ЛЕВА.*

*АКО НЕ Е ДЪЩЕРЯТА, СМЕ ЗАГИНАЛИ. КЪДЕ Е
СПРАВЕДЛИВОСТТА - 43 ГОДИНИ СЪМ ОСТАВИЛ В
ХИМКОМБИНАТА, ДВАЙСЕТ ГОДИНИ СЪМ БИЛ ГЛАВЕН
ИНЖЕНЕР И ЗАМЕСТНИК ДИРЕКТОР - ДА НЕ МОГА СЕГА
ДА СИ ОПЕРИРАМ ПЕРДЕТО НА ОЧИТЕ... ЖЕНА МИ,*

КАКВОТО И ДА Е, 35 ГОДИНИ ГИМНАЗИАЛЕН УЧИТЕЛ, С
ДЕВЕТДЕСЕТ ЛЕВА ПЕНСИЯ... НЕ ЗНАМ КАК СА ВАШИТЕ
РОДИТЕЛИ, НО...

ЛЪЧЕЗАР.

БАЩА МИ ПОЧИНА МИНАЛИЯ МЕСЕЦ, А МАЙКА МИ -
ПРЕДИ ДОСТА ГОДИНИ.

БАЩАТА

/ включва хладилника и се вслушва/.

ОТЪРВАЛИ СА СЕ. ТОВА НАШЕТО - НЕ Е ЖИВОТ. НА
СТАРИ ГОДИНИ ДА НЯМАШ СЕКУНДА ПОКОЙ, ДАСКАЛИЦАТА
ДА МЕ РАЗПОРЕЖДА ЗА ВСЯКО НЕЩО!... ХЕМ НЕ МОЖЕ, ХЕМ РАЗПОРЕЖДА. АКО
ИМА НЯКАКВА ВЪЗМОЖНОСТ ДА ОТИДЕМ В СТАРЧЕСКИ ДОМ - САМО ЧЕ ДА НЕ
СМЕ НА ЕДНО МЯСТО - НАЙ-ДОБРЕ!... ДА НЕ ТИЧА ЛЮБКА ПО ПЪТИЩАТА, СТИГА
Й НЕЙНОТО...

ЛЮБА

/надниква с легена с прането/.

ТАТКО, ПАК ЛИ ПОЧВАШ? КАКВО СТАНА - МАЙ ПРОРАБОТИ
ХЛАДИЛНИКА, БРАВО НА ВАС...

БАЩАТА

НИЩО НЕ ПОЧВАМ, ПРОДЪЛЖАВАМ. ЕТО, И ГОСПОДИН
ДЕНЕВ ЩЕ ТИ КАЖЕ, ЧЕ ПО СВЕТА НАВСЯКЪДЕ
ВЪЗРАСТНИТЕ ХОРА ОТИВАТ В СТАРЧЕСКИ ДОМОВЕ.

ЛЮБА

НЯМАМ НУЖДА ДА СЛУШАМ ГЛУПОСТИ, НИЕ ЩЕ
ТРЪГВАМЕ. ОСВЕН ТОВА ИМА РАЗЛИКА МЕЖДУ
НАШИТЕ И ОНЕЗИ СТАРЧЕСКИ ДОМОВЕ.

БАЩАТА

АЗ НАЙ-ВЕЧЕ ЗАРАДИ ТЕБ...

ЛЮБА

ЗАРАДИ МЕН БЪДИ ПО-ВНИМАТЕЛЕН С МАЙКА.

БАЩАТА

НЕ ИСКАЙ ОТ МЕН НЕВЪЗМОЖНОТО.

На вратата зад Люба се появява и количката на майка й.

МАЙКАТА

/ съвсем кротко/.

КОЛЪО, ПРОРАБОТИ ЛИ ХЛАДИЛНИКА? НЕКА

НЕ ЗАДЪРЖАМЕ МЛАДИТЕ. НИЕ ВСЕ НЯКАК ЩЕ СЕ

ОПРАВИМ, А ТЯХ ПЪТ ГИ ЧАКА.

Старият Далчев примирено поглежда дъщеря си и тихо въздъхва.

Затова пък старият “МРАЗ” започва да буботи с пълна сила.

Димитровград ги изпраща с едно особено небе - раздвижено, с причудливи отблясъци и тъмнеещи облаци.

Заедно с нощта по пътя ги застига дъждът. Той започва да барабани по старата Лада с тежки, едри капки.

Изведнъж всичко причернява и се изсипва невероятен порой. Шосето се превръща в река.

Лъчезар свива в първата отбивка от пътя, зад която има къмпинг.

Трепетното мълчание между тях набъбва, разраства се, препълва тясното пространство на колата.

ЛЪЧЕЗАР

ПОНЕ ДА БЯХМЕ СТИГНАЛИ МАГИСТРАЛАТА.

ИМАМЕ ПЕТ ЧАСА ПЪТ В ТОЗИ ДЪЖД.

ЛЮБА

/ цялата се обръща към него/.

ИМАМЕ ЦЯЛА НОЩ.

Той невярващо я поглежда: правилно ли е разбрал?

Вместо отговор тя прислонява глава на рамото му.

Той много внимателно я прегръща.

ЛЮБА

ХЕНЗЕЛ И ГРЕТЕЛ В ТЪМНАТА ГОРА.

ЛЪЧЕЗАР

ПТИЦИТЕ ИЗЯДОХА ТРОХИТЕ.

ЛЮБА

КАКВО ЩЕ КАЖЕШ ЗА ТАЗИ СВЕТЛИНКА?

ЛЪЧЕЗАР

НЕ ТЕ ЛИ Е СТРАХ ОТ ВЕЩИЦАТА?

ЛЮБА

СТРАХ МЕ Е. ВЪПРЕКИ ТОВА.

Той я притегля и започва да я целува - по косата, по челото, по затворените очи, сякаш търси пътека към устните ѝ.

Тя като сляпа протяга длани в тъмното, пръстите ѝ разпознават любимото някога лице, раменете, горещия му дъх...

той

ТИ ЛИ СИ?

тя

АЗ СЪМ.

Отдръпват се за миг, колкото да се видят в дъждовните отблясъци.

Поглеждат едновременно към светещите бунгала.

тя

/ заровила глава в гърдите му/.

*ДА НАМЕРИМ ПЕЧКА И ЛЕГЛО...НЕКА ВАЛИ. ЩЕ ИМАМЕ
ПОКРИВ.*

Ето го и покривът над мокрите им глави - едно от бунгалата, до което те притичват, ето го и голямото двойно легло, ето я и печката с дървата / до стената има и резервна печка с реотани/.

Студено и влажна е, по-студено и по-влажно, отколкото навън; влагата се е просмукала в одеалата и чаршафите.Б-р-р!- хлапашки отскача Люба от ледения дюшек и бързо включва електрическата печка. Лъчезар е още до вратата, чуди се къде да метне мокрото яке.

тя

/ нарежда игриво, докато изучава печката/.

НЕ Е КЪЩА, А ПРИСТАНИЩЕ.

НЕ Е ДЪЖД, А ЦЯЛ ПОТОП.

ЩО Е ТО?

Печката е заредена с въглища и дърва, парчетата вестници отгоре обаче са малко. Люба посяга към кибрита, но Лъчезар я отмества с нежна категоричност.

той.

АЗ ЩЕ ЗАПАЛЯ, ТИ СЯДАЙ.

Той ѝ премества табуретката до другата печка с реотаните и я кара да седне. Тя послушно сяда и в някакъв унес се вглежда в ръцете му.

Той пренарежда тресчиците, вади някакви изписани листи от чантата си, драсва кибрита.

/ много тихо, много светло/.

...И КАТО В СЪН, ПРИТИХНАЛА, АЗ ЧАКАМ

ДА СЕ ЗАВЪРНЕ МЪЖКАТА РЪКА,

РЪКАТА ЧАРОДЕЙНА, ДЪЛГОПРЪСТА -

НЕ С ЛИСТ И С МОЛИВ, А СЪС НАРЪЧ СЪЧКИ,

САЛАТА ДА НАРЕЖЕ - СЕТЕН ДАР ОТ ЛЯТОТО

И ОГЪНЯ - ЗА МЕНЕ - В ТОЗИ ДОМ - ДА СТЪКНЕ...

БИЛО Е СЯКАШ С МЕН. БИЛА Е ТАЯ ТРЪПНА,

ОПРЯЛА ДО СЪЛЗИТЕ ПЪЛНОТА...

Дъждът продължава да чука ритмично по покрива.

Огънят се разгаря.

Лъчезар едва сега, след като успешно се е справил с работата си, поглежда Люба и замира: около нея се е разпръснало едно тихо сияние, навярно от светлината на очите ѝ.

той

ГОСПОДИ, КОЛКО СИ ХУБАВА!...

Тя отива при него и се прислонява пак на раменете му.

тя

...ОСТАРЯЛА... УМОРЕНА... А МИ Е ТАКА ТРЕПЕТНО,

СЯКАШ МИ Е ЗА ПРЪВ ПЪТ...

Той я целува и в първия миг усеща момичешката непохватност на устните ѝ.

той

И НА МЕН... МАЙ НЯМА ДА МОГА НИЩО -

ТОЛКОВА СИ БЛИЗКА...

тя

ТОВА ПРОСТО НЯМА ЗНАЧЕНИЕ... НЕ ПРОМЕНЯ НИЩО...

Той посяга да съблече пуловера ѝ, но тя се дръпва с познатия му момичешки хъс.

тя

АЗ САМА.

Смъкват дрехите без суетливост и без свян. Така се захвърля нещо излишно, някаква ненужна материално преграда към душата. Телата им, по-мъдри от самите тях, сами се намират. И когато потъват един в друг, изумени разбират, че помнят телата си. Помнят движенията си. Живяли са достатъчно дълго един без друг, имали са достатъчно мъже и жени, за да не усетят чудото помежду си. Защото това не е просто страст. Не е желание да притежаваш, а да поемеш, да се разтвориш, да се увериш, че още си способен на безпаметство...

Бе мощен, оживял от самите им дълбини, порив. Отчаян скок - чрез плътта - отвъд плътта, към тайнствената цялост на Живота...

Вятърът в прозореца изведнъж издрънчава, вратата изскърцва и се отваря от течението, и те едва сега се виждат: две намерили се тела, навярно красиви в белотата и благодарното си мълчание. Върху едно незастлано чуждо легло, между някакви олющени стени, под стар календар със снимката на националния отбор... Сами и омиротворени върху пращия дюшек, осветени от мъждукащата крушка и горящия огън... Като че на края на света.

Виждат се и се засмиват.

тя

ХАЙДЕ ДА ЗАСТЕЛЯ. А ТИ ПУСНИ ПЕРДЕТО. И ЗАТВОРИ ВРАТАТА.

На тъмния квадрат на прозореца, зад мокрото стъкло, е слязла зимната луна.

...И някъде в дълбокото на тая нощ... Между пристъпите на вятъра и приливите на близостта: завръщащите се думи, с които те и двамата се опитват отново да се осезаят целите, да разберат, да си простят. Гласовете и мислите им така се оплитат, че се изгубва усещането за разговор и всичко се превръща в един безкраен монолог.

той.

ВЪЗМОЖНО ЛИ Е БИЛО... АКО ТОГАВА БЯХМЕ

ОСТАНАЛИ ЗАЕДНО, ДА Я ИМАМЕ ТАЗИ НОЩ СЕГА...

тя

ЕДВА ЛИ...МНОГО Е ОБЪРКАНОТО В НАС, МНОГО

САМОДОКАЗВАНЕ, МНОГО САМОЛЮБИЕ И ГОРДОСТ...

НЕ, НЯМАШЕ ДА ИЗДЪРЖИМ. КОГАТО ТИ КАЗАХ, ЧЕ

СЪМ БРЕМЕННА...НЕ, НЕ ИСКАМ ДА СЕ ВРЪЩАМ...

той

БЕШЕ МЕ СТРАХ! ТОВА ОБЪРКВАШЕ ВСИЧКИТЕ
МИ ПЛАНОВЕ, АСПИРАНТУРАТА В ПРАГА, ВСИЧКО.
НЕ МОЖЕХ ДА ПОЕМА ОТГОВОРНОСТ.

ТЯ

И АЗ НЕ МОЖЕХ ДА СЕ РЕША БЕЗ ТЕБ... И МЕН
МЕ БЕШЕ СТРАХ - ОТ ТВОЯ СТРАХ!... ТИ ТАКА РЯЗКО
СЕ ПРОМЕНИ, СЯКАШ НЕ БЕШЕ ТИ. КОГАТО ГОВОРЕШЕ,
СЯКАШ ЧУВАХ БАЩА СИ И СИ ПРЕДСТАВЯХ СЕМЕЙСТВО
КАТО ТЯХНОТО...

ТОЙ

НЕ СЪМ БИЛ ГОТОВ ЗА СЕМЕЙСТВО. ПЪК И СЕМЕЙСТВОТО
НЕ БЕШЕ СРЕД ПЪРВИТЕ НИ ЦЕННОСТИ...

ТЯ.

НОСЕНЕТО НА КРЪСТА НЕ БЕШЕ В НАШИЯ МАНИФЕСТ...
НИЕ ИСКАХМЕ ДА СМЕ АРТИСТИ - ВЕРНИ НА ДУМИТЕ,
НА СВОБОДАТА, НА ИЗПЕПЕЛЯВАЩАТА ЛЮБОВ...
КАКВО СТАНА С ТАЯ НАША СВОБОДА...

ТОЙ.

ТОВА Е, КОЕТО МЕ ЗАНИМАВА ОТ ДОСТА ВРЕМЕ -
ТОЗИ...ХУМАНИСТИЧЕН ЕГОИЗЪМ, ВСЕПОЗВОЛЕНОСТТА,
НА КОИТО СЕ КРЕПИ ДНЕШНАТА НИ ЦИВИЛИЗАЦИЯ.
НИ БОГ, НИ ДЯВАЛ - ВСИЧКО Е В ЧОВЕКА И ВСИЧКО Е
ОТНОСИТЕЛНО!... ВЕРОЯТНО ЗАТОВА ВСЕ ПО-ЧЕСТО МИСЛЯ ЗА ХРАМА...

ТЯ

САМО ЧЕ ЗА ДА ВЛЕЗЕШ, ТРЯБВА ДА СЕ НАДМОГНЕШ...
ДА СЕ ОТКАЖЕШ - ОТ ТОЛКОВА НЕЩА, ДА СЕ СМИРИШ...
КОЛКО ЗАБЛУДИ...И С КАКВО САМОЧУВСТВИЕ!... БУНТАРСТВО -
БЕЗ ОСНОВА, КАТО СТИХОВЕ БЕЗ АЗБУКА... ТРЯБВАШЕ ДА
ПОЕМА КРЪСТА НА ДЕТЕТО СИ, ЗА ДА РАЗБЕРА ЦЯЛАТА СИ
НЕСЪСТОЯТЕЛНОСТ. ЕТО ТИ Я ЕМАНСИПАЦИЯТА - ДА, АЗ
САМА СИ РОДИХ И ОТГЛЕДАХ ДЕТЕТО! ГОЛЯМОТО
ПОСТИЖЕНИЕ!... А ТО ЩАСТЛИВО ЛИ Е? МИСЛЕХ, ЧЕ
ЩЕ МОГА ДА КОМПЕНСИРАМ ЛИПСАТА НА БАЩА, НО УВИ...

той

А БАЩАТА?

тя

*ИСТИНСКИЯТ БАЩА НА НАДЯ НЕ ЗНАЕ, ЧЕ ТЯ СЪЩЕСТВУВА -
БЕШЕ СЛУЧАЕН ЧОВЕК, СРЪБСКИ РЕЖИСЬОР, НА ГОСТИ В
СМОЛЯНСКИЯ ТЕАТЪР. АЗ ТОГАВА ВЕЧЕ НЯМАХ НАДЕЖДА
ЗА ДЕТЕ - 11 ГОДИНИ СЛЕД АБОРТА НЕ ЗАБРЕМЕНЯВАХ. НО
ГОСПОД СЕ ОКАЗА МИЛОСТИВ...ТОЗИ ПЪТ БЯХ КАТЕГОРИЧНА -
ЩЕ ГО РОДЯ, КАКВОТО И ДА СТАВА.*

той

А НАДЯ...КАК?...

тя.

*ЗАСЕГА СЕ ЗАЛЪГВАМЕ, НО НЕ МНОГО УСПЕШНО.
ПО- КЪСНО БАЩА МИ Я ОСИНОВИ, ЗА ДА НОСИ
НАШАТА ФАМИЛИЯ.*

той

КОЛКО НЕЩА СА ТИ МИНАЛИ ПРЕЗ ГЛАВАТА...

тя

*МИНАХА...МНОГО МИ БИЛА ГОРДОСТТА,
ЗАТОВА. МНОГО СУЕТА, МНОГО ДУМИ...НО И ТЕ
МЕ ИЗОСТАВИХА. МИСЛЕХ, ЧЕ ЩЕ ИМАМ СИЛИ,
НО ОТКАКТО СЪМ С ТРАМВАЯ, ВСЕ ПО-РЯДКО
ХВАЩАМ МОЛИВА.*

той

А ТОВА ВАТМАНСТВО - ТО ПЪК ОТКЪДЕ СЕ ВЗЕ?

тя

*ОТ БЕЗИЗХОДИЦАТА... СЛЕД ЕДИН АНТИБИОТИК
НАДЯ ЗА МАЛКО ДА ОГЛУШЕЕ, НАЛОЖИ СЕ ДА ДОЙДЕМ
ЗА ДЪЛГО В СОФИЯ. УЧИТЕЛСКАТА МИ ЗАПЛАТА И
ХОНОРАРЧЕТАТА ОТ ВЕСТНИКА - САМ РАЗБИРАШ...
И ДОКАТО ХОДЕХМИ ПО БОЛНИЦИТЕ И ПОДРАБОТВАХ
КАТО САНИТАРКА, ВИДЯХ ОБЯВА ЗА ВАТМАНСКИ КУРС...*

той

АЗ ТОГАВА ОЩЕ СЪМ БИЛ ТУК.

тя

*СИГУРНО, НО АЗ ОТДАВНА ТЕ БЯХ ЗАЧЕРКНАЛА.
И НЕ САМО ТЕБЕ. ОЖЕСТОЧЕНИЕТО МИ БЕШЕ
ОГРОМНО. МОЛЕХ СЕ САМО ДА СЕ ОПРАВИ ДЕТЕТО МИ.
ТОГАВА СЕ И КРЪСТИХМЕ. ТРАМВАЯТ НАИСТИНА МИ
ПОМОГНА - ДА СЕ СМИРЯ, АНОНИМНО ДА ОЦЕЛЯВАМ ,
ДЕН ЗА ДЕН...*

Изведнъж електронният будилник на Лъчезар започва пронизително да писука.

Лъчезар ядосано удря копчето и прегръща Люба.

той

*ОЩЕ МАЛКО. ОЩЕ МАЛКО... ИСКАМ ДА ТЕ ПОКРИЯ,
С ТЯЛОТО СИ, С ВСИЧКО, КОЕТО ИМАМ - ОТ ТОЗИ СТУД,
ОТ ТОЗИ ДЪЖД, ОТ ВСИЧКО... А ПОСЛЕ...НЕ, НЕ ИСКАМ
ДА ЗАМИНАВАМ. ИСКАМ ДА СЪМ С ТЕБ.*

тя

/ изправя се решително/.

*ДА ТРЪГВАМЕ. МОЛЯ ТЕ , ДА НЕ ГОВОРИМ ИЗЛИШНО
АЗ НЕ МОГА ДА ЗАКЪСНЯВАМ. ТИ ТРЯБВА ДА ЗАМИНЕШ.*

той

НО АЗ НЕ МОГА...

тя

/ все така решително/.

ЩЕ МОЖЕМ.

/ и добавя с треперещ, едва сдържащ сълзите глас/.

СВЪРШИ СЕ... БЛАГОДАРЯ ТИ. СВЪРШИ СЕ.

Става от леглото и притичва боса до табуретката с дрехите.

Електрическият реотан е все така червен.

Дървата в печката са изгоряли.

Дъждът е спрял.

V. НЕДЕЛЯ

“... Защото ний сме по-високи може би
от своето отчаяние...”

ХРИСТО ФОТЕВ

Пътят обратно към София в ранните утринни часове им се струва много по-кратък. Почти няма движение, дъждът е спрял и Лъчезар може да вдига максималната скорост за Ладата, като задминава по някой голям камион. Прилича на някаква странна надпревара - сякаш пришпорват себе си, мислите, изтичащото време.

ЛЪЧЕЗАР

ИСКАМ НЯКОЙ ДЕН ДА ВИДИШ И ОНЕЗИ ПЪТИЩА...

ЛЮБА.

*ПЪРВО ИСКАМ ДА СИ ВЪРНА ТЕЗИ... СЛЕД ТОЛКОВА
ПРЕХОДИ И КАТАКЛИЗМИ ДА МОГА ДА КАЖА НА
НАДЯ КОИ СМЕ... ЗАЩО СЕ СЛУЧИ ТАКА... ОТКЪДЕ
ИДВАМЕ... НАКЪДЕ ВЪРВИМ...*

ЛЪЧЕЗАР

СВЕТЪТ СЕ СРУТВА ПРЕД ОЧИТЕ НИ ВСЕКИ ДЕН...

ЛЮБА

*ТОЧНО ЗАТОВА... ТОВА ЧУВСТВО, ЧЕ СИ НЕНУЖНО
ОБРУЛЕНО ЛИСТО, БЕЗ КОРЕН, БЕЗ ТРАДИЦИЯ, БЕЗ
ОБЩНОСТ...*

ЛЪЧЕЗАР

КАК Е ВЪЗМОЖНО ТАКА ТОЧНО ДА УЛАВЯШ МИСЛИТЕ МИ...

ЛЮБА

*ВЪЗМОЖНО Е. ПРОСТРАНСТВАТА СЕ СЛЯХА,
МАКАР И ЗА МАЛКО.*

ЛЪЧЕЗАР.

ОТ НАС ЗАВИСИ ЗА КОЛКО. АЗ НЕ МОГА ДА СИ ТРЪГНА ТАКА...

ЛЮБА

ЩЕ СИ ТРЪГНЕШ. ТАЗИ НОЩ БЕШЕ ВЪЗМОЖНА ИМЕННО

ЗАЩОТО ТРЪГВАШ. ЖЕСТОКО Е, НО Е ТАКА. НЕ МИ Е ЗА

ПРЪВ ПЪТ, ПРЕДПОЛАГАМ И НА ТЕБЕ.

Лъчезар не отговаря веднага. Той търси верните думи, но думите отново нямат смисъл.

Оранжевите светлини на магистралата режат зимната мъгла.

Съмва се.

Пристигат навреме, даже по-рано, отколкото са очаквали.

Току-що се е развиделило. На пейката пред магазинчето някои вече си пият кафето, други

- бирата. Няма още никакви деца, вероятно затова на Люба ѝ се струва прекалено тихо.

Лъчезар сваля пътната ѝ чанта и я поглежда невярващо.

ЛЮБА

/ прегракнало, вцепенено/.

ТОВА БЕШЕ. ЖЕЛАЯ ТИ НА ДОБЪР ЧАС. БЛАГОДАРЯ ТИ.

ЛЪЧЕЗАР

ИМАМ ОЩЕ ВРЕМЕ. МОГА ДА СЕ КАЧА ДОГОРЕ, ДА

КАЖА ДОВИЖДАНЕ НА НАДЯ И АНА.

ЛЮБА

НЕ НАМЕСВАЙ НАДЯ, ТЯ ОЩЕ СПИ.

Той я гледа и не може да си тръгне. Хвърля чантата и я прегръща.

ЛЪЧЕЗАР

НЕ МОГА ДА ТРЪГНА...НЕ БИВА...

Тя успява да се отдръпне. Сега вече и гласът ѝ, и тя цялата трепери.

ЛЮБА

ПОЖАЛИ МЕ, МОЛЯ ТЕ. СТРАХ МЕ Е, ЧЕ НЯМА

ДА ИЗДЪРЖА. ПО ОБЕД ЗАСТЪПВАМ СМЯНА.

ТРЯБВА ДА ПОЧИНА МАЛКО, НЕ ВИЖДАШ ЛИ...

Той вижда. Подава ѝ чантата. Тя мълчаливо я поема. Скрива за последен път лицето си в широкото му яке и без да го погледне повече, изчезва в разнебитения вход.

Той остава като прикован, взрян безсмислено в някакви големи букви и табелки върху междинната ниска сграда между двата блока.

Едва когато се качва в колата, буквите добиват смисъл и той разчита: ФИТНЕС ЦЕНТЪР. ПРОФИЛАКТИКА И РЕХАБИЛИТАЦИЯ.

Ана я пресреща в малкото тъмно коридорче и притваря вратата зад себе си.
АНА.

/ шепнешком, ужасена/.

РАЗБРА ЛИ?

Люба нищо не разбира. Кръговете межделят пред очите ѝ.

ДОНКА КРАЛЕВА СКОЧИ ВЧЕРА ОТ БАЛКОНА НА НАШИЯ ЕТАЖ.

ЛЮБА

КАК...

АНА

ТОЧНО ПО ОБЕД. ОСТАНАЛА НА МЯСТО.

ЛЮБА

ОТ ТРИНАЙСЕТИЯ ЕТАЖ... ГОСПОДИ... КАКВО СТАВА...

Влизат в банята, за да не събудят децата.

АНА

*ТОВА Ъ БИЛО ТРЕТИ ОПИТ - ВЕДНЪЖ С ЛЕКАРДСТВА,
ВЕДНЪЖ СИ РЯЗАЛА ВЕНИТЕ... ДВА ПЪТИ Е БИЛА В
КАРЛУКОВО.*

Люба се обляга на влажната стена, кръговете червенеят пред очите ѝ.

ЛЮБА

КАКВО ЩЕ ПРАВИ МАЛКИЯ БЕЗ НЕЯ... С ТОЯ БАЩА...

АНА

*ЗАВЕЛИ ГО НА СЕЛО, ДОКАТО МИНЕ ПОГРЕБЕНИЕТО.
СИГУРНО ЩЕ ГО ДАДАТ НА ПАНСИОН В "РАН БОСИЛЕК".*

Люба се свлича върху легена и се разплаква.

Ана се изплашва, тя не е виждала Люба да плаче.

АНА

ДА НЕ ТИ Е ЛОШО?

Люба не отговаря, хлипането ѝ стихва.

КАК ПЪТУВАХТЕ?

Люба я поглежда с огромните си очи и пак не може да каже нищо.

АНА

АЗ ОТИВАМ НА ЦЪРКВА, СЛЕД МАЛКО ЩЕ

ВДИГНА МИМИ, АКО ИСКАШ, ЕЛА... ДНЕС

Е НЕДЕЛЯ, ПРАЗНИК Е.

Люба успява да се изправи и да каже прегракнало : НЕ МОГА...

После на пръсти влиза в стаята си и застава над спящата Надя.

Докато гледа детето си, тя плахо се прекръства.

Никакви сънища, никакви листопади - сякаш е потънала в нищото.

Будилникът над главата ѝ издрънчава. Тя отваря очи.

В стаята е слънчево и тихо. Надя е с гръб към нея, рисува на статива - подготвя пореден проект за копринен шал, с растителни мотиви.

Този шал ще е есенен. За миг на Люба ѝ се струва, че Надя е надникнала в сънищата ѝ и е взела оттам цветовете на листопада - само че сега те са акварелно обтекаеми, преливащи се, ефирни.

ЛЮБА

ДОБРО УТРО.

Надя се обръща и с любопитство се вглежда в майка си.

НАДЯ

ДОБРО УТРО, МАМО. КАК ПЪТУВА?

ЛЮБА

ДОБРЕ. А ТИ КАК - ОТКРИХТЕ ЛИ ИЗЛОЖБАТА?

НАДЯ

*ЗА ОТКРИВАНЕТО ЗАКЪСНЯХ, НО У ЕМИ ИЗКАРАХМЕ
СТРАХОТНО.*

ЛЮБА

НЯМАШ НИЩО ЗА ОБЕД, АЗ ПАК ЩЕ ТРЯБВА ДА ВЪРВЯ.

НАДЯ

/вглежда се в майка си/.

МНОГО СИ БЛЕДА, МАМО, КАКВО ТИ Е?

ЛЮБА

НИЩО МИ НЯМА, НОРМАЛНО. ЩЕ МИНЕ.

НАДЯ

/завърта се около майка си, взима една касета

от полицата с книги/

А ТОЗИ ТВОЙ СЪСТУДЕНТ... КОГА ЗАМИНАВА?

ЛЮБА

СЛЕД НЯКОЛКО ЧАСА.

НАДЯ

И ТИ НЯМА ДА ГО ИЗПРАТИШ?

ЛЮБА

АЗ СЪМ НА РАБОТА.

Тя се надига от леглото, раздвижва подутите стави на ръцете и краката си.

НАДЯ

/насмешливо, с разбиране на ситуацията/.

ТВОЯ РАБОТА, ТИ СИ ЗНАЕШ.

ЛЮБА

*ЗА ОБЕД СИ КУПИ ПИЦА ИЛИ НЕЩО ОТ КИТАЙСКИТЕ
МАНДЖИ.*

НАДЯ

ЗА ТОВА НЕ СЕ ПРИТЕСНЯВАЙ.

Тя слага касетата в уокмена и се връща към статива.

Люба на свой ред си взима една стара касета от полицата и я слага в касетофона.

Има такива зимни дни - ясни до прозрачност. Краткото зимно слънце блести в очите на Люба. Срещу нея е Витоша - като постоянно обещание за чистота и височина.

Движението не е претоварено, няма задръствания - неделя по обед е.

Трамвайните релси са се опънали - безкрайни, стоманени, искрящи.

Трамваят е почти празен.

И някъде там, по средата на безукорното трасе, което налага своите непрощаващи стандарти, посоки, дори честота на дишането, Люба просто не издържа. Без видима причина.

Разноцветните кръгове запълват очите ѝ, тя обърква лостове със скоростите и изпуска трамвая от ръцете си.

Трамвайът, загубил своя ориентир в пространствата,
обезумял и свистящ като самия живот,

политва по нетърпимо правата линия

и изскача от релсите.

Заедно с вика и с лицето на Люба.

Ана е сварила супа и е повикала Надя да обядват. Трите седят на квадратната маса срещу телевизорчето. На екрана тече поредният сериал и Ана хвърля по едно око на латиноамериканските страсти. Това дава възможност на Мими да прави смешни “муцки” на кака си Надя, както и да премести хитро филията към чинията на каката.

Воят в коридора се надига изведнъж. Ето, вече чука на вратата.

ГЛАСОВЕ.

ЛЮБА! БЛЪСНАЛА СЕ! КАТАСТРОФИРАЛА!

Трите замръзват на масата и отказват да проумеят смисъла на това, което чуват.

Пешо Шестицата вече е изпълнил рамката на вратата и повтаря като в несвяст.

ПЕШО.

*БЪРЗО! БИЛА МНОГО ЗЛЕ! БЛЪСНАЛА СЕ ЧЕЛНО,
НО УСПЯЛА ДА СПРЕ!... ТРИМА РАНЕНИ И НЯКОЛКО
С ЛЕКИ ОХЛУЗВАНИЯ... А НА НЕЯ ЩЕ Й ПРАВЯТ
ОПЕРАЦИЯ В ПИРОГОВ! СЛИЗАМ ДА ПАЛЯ КОЛАТА
И ВИ ЧАКАМ!*

Мимито започва силно да плаче. Надя известно време съдържа риданията, но в един миг се срина, сълзите ѝ потичат, тя цялата се разтриса в глух и отчаян плач. И избягва в стаята си. Мимито хуква след нея.

Ана безпомощно се мята из своята стая, посяга ту към едно, ту към друго нещо - не знае какво да облече, нищо не знае. И както се лута между ужаса и потребността да предприеме нещо, тя вижда иконката на Богородица и се разплаква пред нея.

АНА.

*МАЙКО, МАЙЧИЦЕ...ГОСПОДИ, ИИСУСЕ,
ПОМОГНИ НИ! МОЛЯ ТЕ, НЕ НИ Я ОТНЕМАЙ,
ЗАПАЗИ Я, МОЛЯ ТИ СЕ, ГОСПОДИ...*

Тя внезапно стихва и осенено поглежда часовника.

ТОЙ ОЩЕ НЕ Е ИЗЛЕТЯЛ!

Трескаво отваря телефонната си книжка, търси номера на Лъчезар, после включва мобифона си.

Пътуват към аерогарата с новата кола на Насо. Лъчезар се е втренил в нищото, сякаш не е на себе си. Насо е умислен и тревожен.

НАСО.

*МНОГО СИ СЕ РАЗКИСНАЛ. ЩОМ Е ТАКА, ЩЕ СЕ
ВЪРНЕШ. ИЛИ ТЯ ЩЕ ДОЙДЕ ПРИ ТЕБ. САМО ЧЕ СИ
ОПРАВИ НЕЩАТА, ПАДГОТВИ ГИ - И ТАМ, И ТУК.
А ЛЮБА НЯМА ДА ИЗБЯГА, АЗ ЩЕ Я НАГЛЕЖДАМ.*

ЛЪЧЕЗАР

*СТРАХ МЕ Е! СТРАХ МЕ Е ЗА НЕЯ, НАСО! ЕТО,
СЯКАШ Я ЧУВАМ! ЧУВАМ ВИКА Й, НАИСТИНА...*

Лъчезар се свива, потръпва, потъва в себе си. Насо само въздъхва.

Вече са на последния завой към аерогарата, когато мобифонът на Лъчезар иззвънява.

ЛЪЧЕЗАР

*ДА, АЗ СЪМ, ДА... КАК... КАК ТАКА КАСТРОФИРАЛА!
КЪДЕ? ... ИДВАМ ВЕДНАГА! НА КОЙ ЕТАЖ? ... ТОГАВА
ДОЛУ, НА ВХОДА.*

Насо е намалил скоростта и не смее да погледне Лъчезар.

ЛЪЧЕЗАР

/ категоричен, няма и следа от доскорошната

му аморфност/.

СПРИ. ЛЮБА Е КАТАСТРОФИРАЛА. БИЛА ЗЛЕ.

АЗ ТРЯБВА ВЕДНАГА ДА ОТИДА ПРИ НЕЯ.

Насо се опитва да каже нещо, но Лъчезар го прекъсва.

ЛЪЧЕЗАР

*НЕ КАЗВАЙ НИЩО. АКО Е ВЪЗМОЖНО, ВЪРНИ
МИ БИЛЕТА. ЕТО МИ И ДОКУМЕНТИТЕ. И ПРИБЕРИ
У ВАС БАГАЖА.*

НАСО

А АКО НЕ ПРИЕМАТ БИЛЕТА И ТОЙ ИЗГОРИ?

ЛЪЧЕЗАР

КАКТО СТАНЕ.

Той изскача от колата и маха към идващото такси.

НАСО

/след него/.

АКО СЕ НАЛОЖИ, ПОТЪРСИ ЦЕЦО ОТ ТРЕТА КЛИНИКА.

Ана го чака на входа на Пирогов.

АНА

/започнала е да заеква от напрежението/.

ОПЕРИРАЛИ СА Я. НИЩО НЕ ОБЕЩАВАТ.

ИЗЛЯЗЛА Е ОТ УПОЙКА, НО ОЩЕ Е В БЕЗСЪЗНАНИЕ.

НАДЯ Е ПРИ НЕЯ, АЗ ТРЯБВЯ ДЯ ВЪРВЯ - МИМИ Я

ВЗЕ СЪСЕДКАТА. ОБАДЕТЕ МИ СЕ.

Болката е така остра, че той не разбира как стига до десетия етаж. Щом излиза от асансьора, Лъчезар вижда златната грива на Надя под прозореца. Момичето е клекнало до парното и косата му го е покрила почти цялото.

Лъчезар я докосва, тя тихо извиква.

НАДЯ

/отчаяно/.

НЕ МЕ ПУСКАТ. НЯМАЛО КАКВО ДА ПРАВЯ

ПРИ НЕЯ, ПОНЕЖЕ Е В БЕЗСЪЗНАНИЕ. НАЛИ ИМА

И ГРИП, ДА НЕ БИ...

Лъчезар не я изслушва, защото в този момент край тях минава една сестра.

ЛЪЧЕЗАР

АКО ОБИЧАТЕ, ТРЯБВА ВЕДНАГА ДА ВИДЯ

ЛЮБА ДАЛЧЕВА. ИМАМ РАЗРЕШЕНИЕТО НА Д-Р

ЦВЕТАНСКИ, КАКТО И ЛИЧНАТА МУ МОЛБА -

ДА НИ ПУСНЕТЕ, С ДЪЩЕРЯТА.

Надя едва забележимо трепва и странно го поглежда.

Сестрата се оглежда нерешително, но нещо в този човек я кара да наруши заповедта. Тя отключва вратата на етажа и преди да ги вкара в коридора, обяснява шепнешком.

СЕСТРАТА.

САМО ЧЕ ТИХО, ДА НЕ ВИДЯТ ОТ ДРУГИТЕ СТАИ.

НАЛИ РАЗБИРАТЕ, И СВИЖДАНЕТО Е ОТМЕНЕНО,

НО ЗОРАДИ Д-Р ЦВЕТАНСКИ...ТОЙ КОГА ЩЕ ДОЙДЕ?

ЛЪЧЕЗАР

/лъже, без да се замисля/.

КАЗА ДА ГО ИЗЧАКАМЕ - МОЖЕ И ПО-КЪСНО

ТАЗИ ВЕЧЕР. Вие Бяхте...

СЕСТРАТА

ПЕПА. ПЕПА БОНЕВА. ТОЙ МНОГО ДОБРЕ МЕ ЗНАЕ.

ЛЪЧЕЗАР

БЛАГОДАРЯ ВИ, ПЕПА. ВСИЧКО ЩЕ МУ КАЖЕМ.

И те се промъкват по дългия коридор към най-крайната стая, с единичното легло, за особено тежките случаи.

Люба едва диша на бялото легло, цялата в системи. Тя е потънала в своето безпаметство и никой не знае още колко дълго може да лъкатуши душата ѝ между живота и смъртта.

Той влиза в болничната стая. Вижда прозрачното любимо лице, очертанията на безжизненото сякаш тяло под одеалото...

И изведнъж - сякаш някой вдигна застиналата пелена от очите му.

И той разбра - кой е и защо е тук.

И какво е това - да поемеш кръста и да разделиш товара на още един живот.

Каквото и да стане - докрай. Докрая - до тази жена, гаснеща като свещица в самотното си страдание...

До този миг - мигът, в който той се наведе над нея - над другата своя половина, над другия свой възможен живот, за да постигне смисъла и светлината на всички молитви.

И заплака.

Някой го докосва едва-едва по ръката.

НАДЯ

СТОРИ МИ СЕ, ЧЕ МРЪДНА... ДАЛИ НИ Е ЧУЛА?

ЛЪЧЕЗАР

НЕ ЗНАМ...

НАДЯ

ТЯ СИ ИМА ЕДНА КАСЕТА, СИГУРНО Я ЗНАЕТЕ.

МОЖЕХ ДА ДОНЕСА КАСЕТОФОНА, ДА Й Я ПУСНЕМ.

КОГАТО Й Е ЗЛЕ, ВСЕ НЕЯ СЛУША - ЗА ЛЕБЕДА, КОЙТО...

ЛЪЧЕЗАР

КАКВА КАСЕТА?

НАДЯ

МНОГО СТАРА, САЙМЪН И ГАРФЮНКЕЛ. ТЯ ОБЩО ИМА

ПЕТ КАСЕТИ, ДРУГИТЕ СА ВСЕ МОИ... ЕДНАТА ОТ ПЕТТЕ

Е ТАЗИ. И СУТРИНТА, ДОКАТО СЕ ПРИГОТВЯШЕ ЗА РАБОТА,

СИ Я БЕШЕ ПУСНАЛА, АМА АЗ, С МОЙТА ПРОКЛЕТИЯ, СИ

СЛУШАХ УОКМЕНА И СЕ ПОДСМИХВАХ...

Тя отива от другата страна на леглото на Люба, коленичи и пак се разплаква.

НАДЯ

МОЛЯ ТИ СЕ, МАМО, ПРОЩАВАЙ... МОЛЯ ТИ СЕ,

МАЙЧИЦЕ...

Лъчезар я погалва по косата, присяда от края на леглото.

ЛЪЧЕЗАР

СЕГА Е ВАЖНО ДА СЕ ДЪРЖИМ... ТА КАКВО

Е СЛУШАЛА ТАЗИ СУТРИН?

НАДЯ

НЕ ЗНАМ... НАЛИ ВИ КАЗАХ, ЧЕ СИ БЯХ С УОКМЕНА.

*НО ТЕ СА ДВЕ ПЕСНИ, КОИТО ТЯ ВСЕ СИ СЛУША -
ЗА МОСТА НАД РАЗВЪЛНУВАНОТО МОРЕ И ЗА ВРАБЧЕТО...
ЛЪЧЕЗАР*

*/загледан в любимото лице/.
БИХ ПРЕДПОЧЕЛ ДА СЪМ ВРАБЧЕ ВМЕСТО ОХЛЮВ...
ЧУК ВМЕСТО НАКОВАЛНЯ... ЗЕМЯТА ПОД КРАКАТА ТИ...
ЗА ДА ТРЪГНЕШ ОТНОВО, ЧУВАШ ЛИ МЕ?
НЕ, ТОЗИ ПЪТ НЯМА ДА ИЗЛЕТИМ ДАЛЕЧЕ, ДАЛЕЧЕ...
ТОЗИ ПЪТ, КОЛКОТО И ДА СМЕ ИЗМОРЕНИ,
ЩЕ ОСТАНЕМ ТУК...НАЛИ?*

НАДЯ

*КОЛКО ХУБАВО ГО ПРЕВЕЖДАТЕ... ЕДВА СЕГА
РАЗБИРАМ ТЕКСТА... АЗ ЧЕСТО НЕ ИСКАМ ДА
РАЗБИРАМ НЕЙНИТЕ НЕЩА, АЗ... АЗ НАИСТИНА
СЪМ ЧЕСТО ЛОША С НЕЯ...*

ЛЪЧЕЗАР

*НЕ СИ ЛОША. ПРОСТО СИ МЛАДА. ВИЖ, АЗ СЪМ
БИЛ НАИСТИНА ЛОШ, МАКАР ЧЕ...*

Надя очакващо го поглежда.

ЛЪЧЕЗАР

*АЗ ОБИЧАМ МАЙКА ТИ. И ИСКАМ ДА ЖИВЕЕМ
ЗАЕДНО. СЪГЛАСНА ЛИ СИ?*

Момичето продължава да се взира в него, сякаш изучава лицето му.

НАДЯ

ВИЕ... ВИЕ... ДА НЕ БИ ВИЕ ДА СТЕ МОЯТ БАЦА?

Лъчезар изумен поглежда към нея и в този миг усеща в себе си огромната болка на едно самотно детство и огромното очакване, почти непоносими за едно детско сърце.

ЛЪЧЕЗАР

/ много тихо/

БИХ ИСКАЛ ДА БЪДА... ЩЕ БЪДА.

Докато той изрича тези думи, въздухът край Люба трепва.

Тя отваря очи.

Вижда ги: двамата.

Не, тя не се учуди.

септември, 2001 г., София